

Võng Du Kiếm Tam Chi Nhiệm Vụ Quán trà

Contents

Võng Du Kiếm Tam Chi Nhiệm Vụ Quán trà	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11: Pn1	26
12. Chương 12: Pn2	29
13. Chương 13: Pn3	30

Võng Du Kiếm Tam Chi Nhiệm Vụ Quán trà

Giới thiệu

Thể loại: Võng du game võ lâm truyền kỳ 3D, 1×1, HE. Edit: Tiểu Gu. Beta: Thù Nhi. Lục Vô Thi rốt cục trước mười

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-du-kiem-tam-chi-nhiem-vu-quan-tra>

1. Chương 1

Lục Vô Thi rốt cục trước mười hai giờ chạy tới quán trà ở Trường An, đứng bên cạnh lão bản nướng phong thái yếu điệu- Triệu Văn Duệ.

Chỉ mới rồi thôi, bang hội Gió Thổi Mây Trôi của Lục Vô Thi cùng với đối thủ một mất một còn là Trà lâu vừa mới kết thúc một hồi ác chiến.

Tuy nhiên đánh tới đánh lui lại biến thành một hồi hỗn chiến đại quy mô giữa hai phe Ác Nhân và Chính Khí.

Gió Thổi Mây Trôi cùng Trà Lâu hai đại bang phái trải qua mấy lần hợp server nhưng vẫn kiên cố đứng vững sừng sững, thời điểm khai trận doanh vẫn thường ngầm hiểu một bên phe Ác nhân cóc, một bên phe Chính khí, việc đánh nhau lại như cơm bữa, một ngày không đánh ba trận sẽ cảm thấy không thoải mái. Nhưng việc hai bang chủ của họ- Lục Vô Thi và Vưu Bán Tà hai người bọn họ lý do kết thù ban đầu vẫn không ai rõ ràng. Theo một nguồn tin bên lề thì lúc đầu hai bang chủ là hảo huynh đệ, vì một danh nữ mỹ lệ mà sau cùng từ bằng hữu trở mặt thành cừ nhân. Hiện tại cũng không phân biệt được là thật hay giả.

Lục Vô Thi nhanh chóng nhận nhiệm vụ quán trà, thở ra một hơi dài, may mắn vượt qua.

Nhiệm vụ thứ nhất là đứng trước mặt hảo hữu hoặc bang chúng trong bang sử dụng một biểu tình, thành viên bang hội đa số lúc này còn đang ở chỗ trận chiến ban này, Lục Vô Thi nghĩ nghĩ một chút, tùy ý thêm một người vào hảo hữu, sau đó làm hành động “Thâm tình hôn gió”.

Không để mất thời gian, Lục Vô Thi đang muốn tiếp tục làm nhiệm vụ tiếp theo liền nghe hệ thống ding một tiếng, khung mặt ngữ truyền đến một dòng chat màu tím.

Diệp Thần Tiêu: “Oa??”

Lục Vô Thi nhìn chằm chằm tên này suy nghĩ ba giây, xác định trong bang hội của mình không có người tên như vậy, tiện tay đánh trả lại một dấu chấm hỏi “?”, nghĩ thầm, tám phần là mật sai người rồi.

Diệp Thần Tiêu lại nói: “Chờ ta mãn cấp, chúng ta cùng nhau ngoạn nha.” Lại còn kèm theo một cái biểu cảm (icon)

Lục Vô Thi có phần khó hiểu, nghi hoặc nói: “Người là ai? Chúng ta quen sao?”

Mới vừa mật qua liền nhận được trả lời, tốc độ nhanh đến mức Lục Vô Thi hoài nghi hẳn đã đánh chữ từ trước rồi, chỉ chờ cậu trả lời mà nhấn enter thôi.

Diệp Thần Tiêu: “Mới vừa đối với người ta thâm tình hôn gió, hiện tại liền phủ nhận quan hệ, ta thực thương tâm a.”

Lục Vô Thi bừng tỉnh đại ngộ, mở ra danh sách hảo hữu xác nhận một phen, quả nhiên, vừa rồi vì làm nhiệm vụ mà cậu tiện tay thêm vào hảo hữu, thâm tình hôn gió cũng tự nhiên là nhiệm vụ yêu cầu như thế. Người này là một ngũ độc, cấp 76.

Lục Vô Thi thần tình hắc tuyến, chẳng lẽ đụng phải Tiểu bạch? Thời điểm Lục Vô Thi đang dở khóc dở cười, Diệp Thần Tiêu lại phát đến mật ngữ: “Người dẫn ta đi luyện cấp đi? Người còn trống slot đồ đệ nào không? Ta vào bang người có được hay không?” Nói xong thật sự phát qua yêu cầu xin làm đệ tử.

Lục Vô Thi lập tức nhấn cự tuyệt, kiên quyết trả lời: “Ta vừa rồi vì làm nhiệm vụ nên mới thêm người làm hảo hữu, người đừng hiểu nhầm.”

Diệp Thần Tiêu: “Người không cần thận thùng, ta biết người đối với ta nhất kiến chung tình, ta cũng rất thích người nha~”

Lục Vô Thi thiếu chút nữa đem nước vừa mới uống phun hết ra ngoài, đồng thời nhìn lại nhân vật của mình khí suất tiêu sái so sánh với khuôn mặt Tiểu Hồ Tử Đào Ba Kiếm (mặt thẹo có ria mép) của nam Ngũ Độc chính hiệu đứng bên cạnh đang gọi tới gọi lui.

Lục Vô Thi bỗng nhiên có phần đau tim, cắn răng nói: “Những gì cần ta đều đã nói”. Sau đó tiếp tục làm nhiệm vụ quán trà của mình. Không nghĩ tới cậu đi tới đâu, Diệp Thần Tiêu theo tới đó, đồng thời còn không ngừng spam hành động “Diệp Thần Tiêu thâm tình hôn mặt Lục Vô Thi một cái”. Lục Vô Thi cố nén da gà da vịt đua nhau trời trên, nói: “Người có yên hay không, đừng làm phiền ta làm nhiệm vụ.”

Diệp Thần Tiêu: “Không cần lạnh nhạt như thế, tới, chúng ta cùng ngoạn a, chúng ta đi Côn Luân ngắm tuyết đi.”

Lục Vô Thi nhanh chóng trả lời: “Ngắm muội người, còn làm phiền ta sẽ kéo người vào sổ đen.” Những lời này quả nhiên hữu hiệu, vài phút trôi qua, Lục Vô Thi đều không có nhận được mật ngữ của Diệp Thần Tiêu.

Đợi Lục Vô Thi thuận lợi làm xong nhiệm vụ quán trà, đang chuẩn bị đến thương khố, Diệp Thần Tiêu lại phát qua cái mật ngữ, đáng thương nói: “Ta không làm phiền người nữa, đừng cho ta vào sổ đen....”

Lục Vô Thi hoàn toàn không có cách nào khác, nghĩ thầm, đây có lẽ là một tân thủ không có bằng hữu, sẽ không dễ dàng gặp được người muốn nói chuyện với hắn, chỉ là ngoài ý muốn mới làm như thế. Nghĩ như vậy, Lục Vô Thi bỗng nhiên cảm thấy thương cảm với ngũ độc này, mà trước đó mình có phần đáng giận, đương nhiên chỉ là một chút thôi. Vì thế tiện thể trả lời: “Được rồi, chờ người mãn cấp ta mang người ngoạn.”

Diệp Thần Tiêu lập tức vui vẻ trả lời: “Thật tốt quá, ta có thể bái người làm sư phụ sao? Ta có thể vào bang hội của người sao?” Cùng với những lời này, còn có một cái yêu cầu bái sư và gia nhập bang hội.

Lục Vô Thi thật sự gánh không được nhiệt tình của hắn, từ từ hăm hai mắt nhấn xác nhận.

Gió Thổi Mây Trôi là một bang hội lớn, thường xuyên có người mới gia nhập, cho nên đa phần mọi người không có phản ứng gì quá lớn, theo thường lệ hoan nghênh người mới một phen. Trái lại Diệp Thần Tiêu cực kỳ thích nói nhảm, chỉ một lúc sau đã cùng người khác tán gẫu nhiệt tình, hàn huyên một hồi liền mở miệng sư phụ ta như thế này như thế kia. Có người tò mò hỏi: “Sư phụ người là ai?”

Lục Vô Thi neho mắt, vừa định mật Diệp Thần Tiêu kêu hắn không được nói, bất quá lúc ấy đã muộn rồi, Diệp Thần Tiêu tại kênh bang hội tự hào nói: “LỤC VÔ THI.”

Quần chúng nhảy mắt liền sôi trào.

Lục Vô Thi đã thật lâu chưa có thu đồ đệ, một phần là vì phiên toái. Lục Vô Thi chức nghiệp là Vạn Hoa, trước kia không có kỹ năng quần công, dẫn đồ đệ thăng cấp so với Thuần Dương rất chậm, nghe nói có nhiều tiểu hào đều chỉ muốn Thuần Dương là sư phụ. Hiện tại mặc dù có kỹ năng quần công cũng không còn tâm tư nhận đồ đệ nữa. Còn một nguyên nhân khác là Lục Vô Thi trước kia thực sự có kéo một tiểu hào, không chỉ mang đi luyện cấp lại còn kiếm đồ, tặng ngựa cao cấp, đánh trang bị, kết quả đồ đệ kia vô thanh vô thức không còn thấy vào game nữa, tâm Lục Vô Thi đều đã tan nát. Từ đó về sau rốt cuộc không thu nhận đồ đệ nữa. Đám acc nhỏ trong bang vẫn đeo bám muốn cậu thu nhận làm đồ đệ nhưng cậu vẫn không đáp ứng, hiện tại bỗng nhiên xuất hiện một người cư nhiên lại là đồ đệ của Lục Vô Thi, khó trách tất cả lại hiếu kỳ.

Diệp Thần Tiêu: “Sư phụ đối với ta nhất kiến chung tình, chẳng những thêm ta vào bang hội lại còn thu ta làm đồ đệ~”

Lục Vô Thi trườn mặt ra trả lời: “Việc này chỉ là ngoài ý muốn.”

Nữ bang chúng nhanh chóng bát quái ồn ào: “Ta nghĩ được mùi JQ, Vô Thi thành thực khai báo, hai người các người tới cùng là xx hay là oo.”

Diệp Thần Tiêu: “Là xx cũng là oo!”

Lục Vô Thi trợn trắng, muốn sửa lại cho đúng, nhưng là nghĩ đến đám nữ nhân trong bang kia năng lực mơ mộng rất lớn, muốn đánh tan cái ý nghĩ này nếu như nói thêm thì lại càng làm người ta sinh nghi, Lục Vô Thi quyết định áp dụng thái độ ngoảnh mặt làm ngơ.

Biện pháp này quả nhiên hiệu quả, đa phần nữ nhân bát quái này không thấy cậu phản ứng gì, Diệp Thần Tiêu lại là một người mới không quan trọng mấy, một hồi tán gẫu vừa rồi cũng coi như không tồn tại, rất nhanh sự việc này không còn đề cập tới nữa.

Diệp Thần Tiêu gặp cảnh không ai để ý tới mình, lại đi mật Lục Vô Thi: “Sư phụ, sư phụ, mang ta đi luyện cấp~”

Lục Vô Thi cảm thấy mình thu đồ đệ phải có trách nhiệm dẫn dắt, nhân tiện nói: “Chờ ta qua.”

Nhìn Diệp Thần Tiêu là ngũ độc Đao Ba Kiếm, Lục Vô Thi vẫn là nhện không được sợ run cả người.

Vì thế, Lục Vô Thi trừ bỏ đánh quái ra thì không nói nửa câu dư thừa, tùy ý Diệp Thần Tiêu một người đơn độc.

Xem Diệp Thần Tiêu đối với nhiệm vụ khá quen thuộc, Lục Vô Thi cảm thấy hắn không phải là người mới, nhưng là hắn lại thường xuyên lạc đường, ngã chết (1), lại vẫn thường xuyên hỏi một ít vấn đề giống như tiểu bạch vậy.

(1) cái trò Jx 3 này bựa ở chỗ đang khinh công mà hết khí là ngã từ trên cao xuống chết quay =]]

Xoắn xuyết một hồi, Lục Vô Thi quyết định tiếp tục áp dụng phương pháp làm lơ, quần hắn phải hay không phải Tiểu Bạch làm gì, kéo đến măn cấp liền không cần quần hắn nữa. Ôm ý nghĩ như thế, Lục Vô Thi giết quái giống như san bằng núi, nửa giờ sau Diệp Thần Tiêu liền lên cấp 78.

Diệp Thần Tiêu: “Sư phụ người rất lợi hại, mà hai giờ sáng rồi, sư phụ đi ngủ đi”

Lục Vô Thi cũng có điểm mệt nhọc, trước kia cậu đều là 12h log out, hôm nay hoàn toàn vì mang Diệp Thần Tiêu đi luyện cấp mới kéo dài thời gian, vì thế thuận tiện nói: “Ta out đây, tạm biệt.”

Diệp Thần Tiêu: “Sư phụ, ngủ ngon!”

Tác giả: Tên nhân vật trong trò chơi là tùy tiện đặt (^o^)/

~PS, đó là một đoạn thiên

2. Chương 2

Buổi chiều ngày hôm sau, Lục Vô Thi vừa Login liền nhận được mật ngữ của Diệp Thần Tiêu.

Diệp Thần Tiêu: “Sư phụ ta mãn cấp rồi! ! !”

Lục Vô Thi có chút kinh ngạc, mở danh sách hảo hữu ra thì thấy quả nhiên Diệp Thần Tiêu đã cấp 80.

Lục Vô Thi: “Người tối hôm qua thức suốt đêm?”

Diệp Thần Tiêu: “Ta nghĩ muốn sớm một chút cùng chơi với sư phụ.”

Lục Vô Thi nhớ tới ý nghĩ của mình lúc trước, đợi Diệp Thần Tiêu mãn cấp sẽ không quản hấn nữa thì ân hận, có chút xấu hổ, nói: “Đêm nay mang người đi đánh năm tiểu (*).”

(*) Năm Tiểu gồm bí cảnh (phụ bản anh hùng cho cấp 80, gồm Bí cảnh Tịch Diệt Sảnh, Bí cảnh Vô Lượng Cung, Phó bản Độc Thường Điện, Phó bản Hang Pháp Vương, Bí cảnh Thiên Công Phường. Ai muốn tìm hiểu tường tận thì vô ĐÂY.

Diệp Thần Tiêu: “Mỗi ngày thấy trên kênh thế giới mọi người hô năm tiểu, năm tiểu là gì a sư phụ?”

Lục Vô Thi nhìn thấy những lời này, trong lòng nghĩ thầm Diệp Thần Tiêu quả nhiên là Tiểu Bạch, đồng thời kiên nhẫn trả lời: “Là năm phụ bản cho năm người 80 cấp, đêm nay ta mang người đi một lần sẽ biết.”

Diệp Thần Tiêu: “Cảm ơn sư phụ ~!”

Lục Vô Thi có điểm sung sướng, đồ đệ này tuy có chút huyền não nhưng lại cực kỳ nhu thuận. Vừa vặn trong bang hội ngũ độc không nhiều lắm, có lẽ cậu cần phải bồi dưỡng thật tốt.

Lục Vô Thi: “Người có bao nhiêu cống hiến bang, trước tiên có thể đi đổi Thực Phong.”

Diệp Thần Tiêu: “Sáu vạn hai, đi nơi nào đổi a sư phụ?”

Lục Vô Thi đoán Diệp Thần Tiêu sẽ không biết, tiện thể mời hấn tổ đội, dẫn hấn đến chỗ cống thương bang hội.

Lục Vô Thi: “Người muốn đổi đồ trị liệu hay là tấn công?”

Diệp Thần Tiêu: “Sư phụ muốn ta làm gì?”

Lục Vô Thi nghĩ nghĩ nói: “Trước đổi tấn công đi, trang bị trị liệu đi đánh quái kiếm cũng được.”

Diệp Thần Tiêu a.. một tiếng, thay đổi bao tay và nón.

Lục Vô Thi ở kênh bang hội hô một tiếng, nháy mắt liền có rất nhiều người xin nhập đội, còn có người vì không vào được đội mà nhao nhao ầm ĩ.

Diệp Thần tiêu kinh ngạc nói: “Sư phụ, người nhân duyên thật tốt a...~”

Lục Vô Thi cười cười không nói gì. Trái lại trong đội ngũ, Thất Tú tên Vũ Qua Vân Yên giải thích: “Bối vì bang chủ tay siêu đỏ, nghĩ muốn cái gì đều có thể sở được~ người xem cậu ấy kêu hô sẽ nhận được Thái Nhất trọng kiếm của phái Tàng Kiếm liền thực sự nhận được.”

“Đừng khoa trương như thế, chỉ là vận khí tốt thôi.” Lục Vô Thi thấy Vân Yên nói quá khoa trương, vội vàng giải thích.

“Sư phụ giúp ta sờ đồ ngũ độc đi!” Diệp Thần Tiêu vui vẻ.

Lục Vô Thi đối với giới tính của Diệp Thần Tiêu vẫn có chút nghi hoặc, xem khẩu khí nói chuyện rất giống nữ hài tử, nhưng là dựa theo sự tiếp xúc của Lục Vô Thi thì người này làm gì có chút nào gọi là nữ tính, ai lại chọn bộ dạng nhân vật là Tiểu Hồ Tử Dao Ba Kiểm chứ. Diệp Thần Tiêu quả thực là một nan đề, hung hăng đã kích một người tự cho mình là người có năng lực nhận biết sắc bén như Lục Vô Thi.

Trước tiên đi phụ bản Tịch Diệt sanh(**), làm cho người chơi Kiểm Tam thống hận nhất là nhiệm vụ cầu cứu của phụ bản Trầm Kiếm Tâm trong truyền thuyết (***)

Mở màn, Lục Vô Thi đem từng chú ý quan trọng của từng Boss giảng giải cho Diệp Thần Tiêu một lần, bất quá Diệp Thần Tiêu dù sao cũng vừa mới mãn cấp, mà còn là người mới hư hư thực thực, cho nên tất cả mọi người đều sẽ làm tốt việc của mình kiêm luôn việc của hần, tránh cho hần chết dưới tay Boss. Ngoài dự kiến, Diệp Thần Tiêu tuy có thương tổn chút xíu nhưng vẫn sống sờ sờ, bất luận Boss chỉ đích danh hay là bạo nộ các loại khí tràng (nộ khí), hần đều thông hiểu tất cả, không xuất hiện sai lầm. Lục Vô Thi thăm dò hỏi hần có phải là tiểu hào của ai hay không, Diệp Thần Tiêu giải thích trước kia có chơi một tiểu hiệu nhưng khác server, bất quá chơi không lâu cho nên phụ bản vẫn là lần đầu tiên tiến vào. Lục Vô Thi tiếp nhận lý do này, hoàn toàn quên rằng trước đó Diệp Thần Tiêu từng hỏi qua cái gì là năm tiểu.

Cuối cùng Diệp Thần Tiêu lại đáng thương tội nghiệp nói: “Sư phụ người hần là không ghét bỏ ta chứ?”

Lục Vô Thi bắt đầu dĩ hồi đáp: “Đương nhiên là không.”

Lục Vô Thi ngoại danh tiểu hồng thủ (tay đỏ) quả nhiên không phải là để chứng, Diệp Thần Tiêu mới chải quét một cái liền có đến hai kiện trang bị, vui rạo rức thay đồ chạy tới trước mặt cậu gọi tới gọi lui: “Sư phụ người xem, đẹp không~”

Lục Vô Thi bắt đầu không để ý đến hần, kết quả Diệp Thần Tiêu không nhận được trả lời sẽ không bỏ qua, lúc ẩn lúc hiện làm cho Lục Vô Thi choáng váng cả đầu, nói cho qua: “Đẹp.” Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, đẹp muội người ý, đại thúc có râu đẹp chỗ nào!

Vũ Qua Vân Yên: “Địa điểm kế tiếp, thần hành còn 10 phút.” (mỗi lần thần hành là delay 30p)

Lục Vô Thi: “Trước ra khỏi phụ bản đi, ta đều chuẩn bị rồi, sẽ kéo các người qua.”

Lục Vô Thi sau khi nói xong liền chạy ra khỏi phụ bản, tiến độ hoàn hảo, cậu nhảy cảm phát hiện mình lâm vào trạng thái chiến đấu. Lục Vô Thi nhanh chóng buff cho mình chiêu hồi máu sau đó chạy về phụ bản, tại kênh đội ngũ nói: “Tất cả đừng đi ra, có người bên Chính Khí.” Vừa dứt lời liền thấy LoLi phái Thuần Dương trong đội máu đã tụt về 0.

Vũ Qua Vân Yên: “Trốn đều không được, bang chủ, lại là người của Trà Lâu, gọi người tới đi.”

Gió Thổi Mây Trôi cùng Trà Lâu ân oán sớm đã không phân rõ ràng, cũng không cần truy cứu ai đúng ai sai, Lục Vô Thi rất nhanh chuyển trạng thái đội ngũ thành đoàn đội, gọi thành viên bang hội tham gia chiến đấu.

Lục Vô Thi: “Đệ tử, người nếu không được thì có thể một mình chơi đi.” Diệp Thần Tiêu đều chưa có tiến vào trận doanh, Lục Vô Thi muốn để cho hần tự chơi, miễn cho mới vừa mãn cấp liền dính vào đánh nhau sinh ra sự việc ảnh hưởng không tốt. Bất quá không thấy Diệp Thần Tiêu trả lời, cũng không có logout, Lục Vô Thi cũng không quan tâm hần, thấy hần không có phản ứng gì thì không nói nữa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: sửa chữa có điểm BUG

3. Chương 3

Tác Giả: Lâu chủ hoàn toàn không có chơi đùa trận doanh, cho nên về phương diện đánh nhau các loại gì đó đều là loạn viết, hoan nghênh bắt trùng, có cái gì không thỏa đáng, không nên nổi giận Q_Q

Lúc này cửa phụ bản đã tập trung rất nhiều người, không chỉ là người của Trà Lâu và Gió Thổi, còn có minh hữu của từng người, cùng với rất nhiều người rảnh rỗi tới xem náo nhiệt. Thậm chí có người đã tự động phát mở đội đoàn để đứng xem.

Cũng bởi vì như vậy, rất nhiều kẻ trung lập tới đánh phụ bản đều muốn nổi điên: kệt chết người rồi! Đánh nhau tìm chỗ khác không được sao!

Vì thế việc chiêu mộ vú em (chỉ phái buff máu), T (tank) để tiến vào đội ngũ phụ bản càng khó khăn, cộng thêm bực mình mà chửi mắng um lên.

Lục Vô Thi đang trốn ở góc phòng vụng trộm đánh một Thất Tú của bang Trà Lâu, thỉnh thoảng lại vụng trộm phóng một chiêu Băng Hoa Tùy Liễu (làm đối phương định thân 6s + giảm nội lực) hạn chế đối phương vận công.

Kênh bản đồ, thế giới, trận doanh, còn có kênh mật tán gẫu liên tục nhảy chữ. Mặc dù như thế, Lục Vô Thi vẫn thấy được hệ thống nhắc nhở cừu nhân của các hạ Vụ Bán Tà login.

Lục Vô Thi lòng thầm mắng một tiếng, rất có tố chất chức nghiệp nha, khẳng định người bang hội hẳn gọi điện thoại kêu lên. Quả nhiên, Lục Vô Thi giải quyết xong vú em kia liền ngắm đến Vụ Bán Tà dằng dằng sát khí cười ngửa phóng tới.

Lục Vô Thi quyết đoán kêu hai người nữa trực tiếp đến bên Vụ Bán Tà quần ẩu, Vụ Bán Tà bị đánh rớt ngựa lại nhất quét muốn lên ngựa, cũng không thèm nhìn tới người khác, bay thẳng tới trước mặt Lục Vô Thi đang mất hồn, bất quá lại bị đối phương tránh được.

Cùng lúc đó, một Thuần Dương khác ra sức hướng Vụ Bán Tà đọc Tứ Tượng (kỹ năng làm đối phương bất động). Cuối cùng Vụ Bán Tà buông tha Lục Vô Thi chạy về bên trận doanh của mình, ngay lập tức có thất tú bơm đầy máu cho hắn.

Lục Vô Thi cười lạnh một tiếng mật tán gẫu với Vụ Bán Tà: “Chạy nhanh thế, quay lại chúng mình solo a?”

Rất nhanh liền thu được hồi đáp của Vụ Bán Tà, vẫn là mấy chữ đơn giản, Lục Vô Thi không cần nghĩ cũng biết được đáp án: “Người chờ.”

Tình huống như vậy đã xảy ra vô số lần, trước kia lúc mãn cấp 75, Lục Vô Thi cùng với Vụ Bán Tà đơn đấu, bất quá khi đó cậu phần thắng khá lớn, cho nên cũng không có cố kỵ lắm, hiện tại so với trước kia không giống nhau là mấy, cho nên Lục Vô Thi thường xuyên hô solo với hắn, trên thực tế cho tới bây giờ đều là muốn quần ẩu. Mới đầu Vụ Bán Tà còn cho rằng cậu muốn đơn đấu, về sau phát hiện Lục Vô Thi chỉ là nói cho có lệ mà thôi, hắn mặt khác lại cảm thấy vui mừng. (ôm có nói chuyện với mình =)))

Lục Vô Thi kêu Vụ Bán Tà xong, tiếp tục núp ở phía sau lảng lẽ lấy được ra uống, người bên cạnh cậu đã thay đổi, rất nhiều người bị giết đều về chỗ hồi sinh.

Lục Vô Thi tranh thủ lúc rảnh rỗi pm Diệp Thần Tiêu một lần, lần này đối phương có trả lời lại: “Sư phụ, ta treo máy xem phim, mọi người cứ từ từ đánh nhau a, đánh xong lại mang ta đi đánh phụ bản được không?”

Lục Vô Thi nghĩ thầm, người trái lại sao cảm thấy rất sáng khoái nhỉ, nhưng chỉ đáp trả một tiếng “ừm”, rồi không nói nữa.

Lần này là Gió Thổi Mây Trôi cùng Trà Lâu mở ra chiến đấu giữa hai bên Chính- Tà, thời điểm kết thúc là đã qua hai giờ, đa số mọi người đều tản hết, chỉ còn lại thiểu số người hoặc yêu nhau, hoặc giết nhau còn đang siêng năng xuyên vào đại khí tràng, nói chuyện, đông đưa cây quạt....

Không biết Vụ Bán Tà ở nơi nào, mặt Lục Vô Thi nói: “Ở đâu?”

Lục Vô Thi kiên quyết coi như hắn không tồn tại, dù sao cậu cũng không thiết tình muốn đánh với hắn.

Vụ Bán Tà đợi một hồi không có được câu trả lời, lại nói: “Sợ?”

Lục Vô Thi một chữ “Cút” đáp lại.

Vưu Bán Tà lập tức trả lời: “Đừng sợ, gia sẽ không thương người.”

Lục Vô Thi ở trong lòng giơ ngón giữa, nói: “Hôm nay không đếm xỉa tới người, tự người chơi một mình đi, ngoan a~” nhìn tiếp hệ thống nhắc nhở cừu nhân của các hạ Vưu Bán Tà logout!

Sau khi Lục Vô Thi giải tán đoàn đội, lại lập tổ đội mới, gọi mấy người vừa đi phụ bản chung vừa rồi trở về, mật cho Diệp Thần Tiêu một phen nhưng rõ ràng hắn còn đang treo máy.

Vũ Qua Vân Yên khó chịu nói: “Hắn cứ nhàn nhả gác máy xem phim như vậy? Đồ bất hiếu!”

Lục Vô Thi không trả lời, Vân Yên lại nói: “Bang chủ người không thấy có phần kỳ quái sao, đồ đệ người có thật là gác máy không? Hay là đổi acc khác cũng không chừng a...”

Lục Vô Thi giật mình, lại nói: “Người suy nghĩ quá nhiều rồi?”

Vân Yên phát cái biểu tình không biết, những người khác trong đội bắt đầu tán gẫu, lại nói đến chuyện gián điệp trận doanh.

Đợi một hồi không thấy Diệp Thần Tiêu phản ứng gì, Lục Vô Thi nói: Đợi năm phút nữa, hắn nếu không trở lại thì giải tán...”

Lời còn chưa dứt thì thấy Diệp Thần Tiêu động đậy.

Lục Vô Thi cũng không đề cập tới vấn đề trước đó nữa, nói: “Đồ đệ tới đây, tiếp theo đi Độc Thần Điện.”

Phụ bản kế tiếp đánh cực kỳ thuận lợi, Diệp Thần Tiêu thậm chí một lần tiếp một lần lại được các loại trang bị cao hơn. Điểm trang bị còn vượt qua trang bị của Tầng Kiểm trong đội.

Diệp Thần Tiêu tiến đến bên người Lục Vô Thi tranh công: “Sư phụ, ta rất lợi hại đi?”

Lục Vô Thi cũng thuận tiện khen ngợi một câu: “Không hổ là đệ tử của ta.”

Dẫn đến vô hình chung bọn họ khẳng định là Tầng Kiểm đằng sau đang xù lông nên đứng treo máy lần, để cho Thiên Sách trong đội không thể nhìn được nữa, ngôn ngữ bạo lãnh một phen mới chịu bỏ qua.

Vân Yên không hiểu vì sao lại có cảm giác như mình là cái bóng đèn siêu sáng?

Năm Tiểu chải quét xong, Diệp Thần Tiêu cỡi ra toàn thân lam trang, thay vào đó là bộ tử trang, điểm trị liệu cũng cao hơn.

Diệp Thần Tiêu hưng phấn kích động hô sư phụ thật tốt, Lục Vô Thi thản nhiên nói: “Người vận khí không tệ,”

Sau khi giải tán, Lục Vô Thi đến thương khố ở Trường An chỉnh lý kho hàng, Diệp Thần Tiêu mặc đồ Thực Phong loạn bát tao cùng với trang bị phụ bản hỗn tạp ở đằng sau câu được câu không nói chuyện với cậu.

Lục Vô Thi làm bộ không thèm để ý, hỏi: “Đồ đệ người mới vừa xem phim gì?”

Diệp Thần Tiêu rốt cục dừng lại xoay quanh người Lục Vô Thi đáp: “Bạn gái của ta rất dã man, sư phụ người xem chưa? Ta rất thích phim này, đã xem qua ba lần.”

Lục Vô Thi liên tưởng đến Diệp Thần Tiêu ngoài đời Dao Ba Kiếm, cảm thấy bản thân cậu thật sự yếu đuối.

Nếu thật sự Diệp Thần Tiêu là gián điệp, vậy khẳng định bọn bên Chính Khí kia thực ghét cậu.

4. Chương 4

Chỉ trong chớp mắt, Diệp Thần Tiêu đã đi theo Lục Vô Thi lẩn lộn được hơn nửa tháng, phụ bản năm tiểu cũng tốt nghiệp, Thực Phong cũng mua, tổng điểm nghĩa hiệp (*) đều có thể mua được đồ xi linh. Nếu không phải bang hội của Lục Vô Thi chủ yếu là PVP, sợ là hiện tại đã mang đoàn đội đi lấy trang bị.

Vì thế Lục Vô Thi lại bắt đầu cân nhắc để cho Diệp Thần Tiêu vào trận doanh, dẫn hần chải quét cấp chiến giới (**), bất quá cũng cần hỏi trước ý tứ của đối phương một phen, có lẽ người ta chỉ muốn đánh ma cô a! (làm một cây nấm yên ổn sống qua ngày)

Vì thế hôm nay khi Diệp Thần Tiêu vừa mới login, khó có được dịp Lục Vô Thi chủ động tổ đội trước.

“Đệ tử, người có muốn ngoan trận doanh không?” Lục Vô Thi nói thẳng.

“Trận doanh? Sư phụ ta không muốn đánh nhau a, ngoan trận doanh có phải hay không mỗi ngày bị chặt chém thành thất linh bát lạc a~” Diệp Thần Tiêu không chút nghĩ ngợi đáp.

“Người nếu nguyện ý, sư phụ vẫn có thể bảo vệ người.” Lục Vô Thi sử dụng từ ngữ cực kỳ phổ thông, nhưng vẫn loáng thoáng lộ ra cảm giác tự hào.

“Nhưng ta không muốn vướng chân sư phụ, đặc biệt vạn nhất sư phụ vì bảo hộ ta mà chết, ta sẽ phi thường phi thường áy náy!” Diệp Thần Tiêu nói.

Lục Vô Thi nghe thấy thế đầu liền đầy hắc tuyến, cũng không phải chết thật nha, hỗn trận doanh nào giờ có ai mà không nằm úp đầu, bất quá theo như câu trả lời của Diệp Thần Tiêu thì đại khái hẳn lúc mới chơi đã không muốn tham gia vào trận doanh, vì thế nhân tiện nói: “Quyết định như vậy đi, người muốn đánh bản sao đoàn đội nào? Người nếu muốn đánh ta có thể cho người tiến vào đoàn đội của bằng hữu ta.”

Không cần đầu sư phụ ~ hiện tại mỗi ngày đánh phó bản nhỏ, luyện luyện kỹ năng sinh hoạt, chủ yếu là có thể cùng sư phụ trò chuyện là ta cảm thấy cực kỳ vui vẻ rồi, đánh phó bản đoàn đội chắc khó đi, như vậy sẽ không thể nói chuyện phiếm với sư phụ.” Diệp Thần Tiêu nhu thuận đáp.

Lục Vô Thi đối với cái này cực kỳ hưởng thụ, đồng thời cậu cũng có chút nghi hoặc, Diệp Thần Tiêu như thế nào lại đối với người không quen biết mà quyết một lòng như vậy a?

“Đệ tử, người vì sao lại thích đi theo ta vậy?” Lục Vô Thi cân nhắc một chút hỏi.

“Sư phụ người thế nào bây giờ còn nói vấn đề này, chúng ta tại quán trà không phải là nhất kiến chung tình sao?” Diệp Thần Tiêu đương nhiên trả lời.

Vừa vặn lúc này Diệp Thần Tiêu cũng một đường từ Lạc Dương chạy qua Trường An đứng bên cạnh Lục Vô Thi, lại nhìn Diệp Thần Tiêu trước sau như một, kinh sợ nghĩ rằng có phải hay không đầu óc cậu bị Chính Khí làm hỏng rồi mới có thể thật sự hỏi ra vấn đề này.

“Sư phụ, sư phụ người sao lại không nói~?”

“Sư phụ bỗng nhiên có phần đau tim, nói không ra lời.” Lục Vô Thi thuận miệng bịa chuyện.

“-0- sư phụ người không sao chứ! Có phải chơi đến quá mệt mỏi hay không? Có muốn logout nghỉ ngơi không? Sư phụ người ở thành phố nào?” Diệp Thần Tiêu liên tiếp hỏi vài vấn đề cùng một lúc.

“Không có việc gì, hỏi thành phố ta ở làm gì, người cũng không phải bác sĩ.” Lục Vô Thi đối với việc Diệp Thần Tiêu vội vàng như vậy có phần dở khóc dở cười.

“Nếu là cùng một thành phố, ta có thể đi qua gặp sư phụ a, còn có thể mang cơm cho người~” Diệp Thần Tiêu tự nhiên nói.

“Đồ đệ, người tới cùng ...là nam hay nữ?” Lục Vô Thi cuối cùng không chút xấu hổ hỏi ra vấn đề làm cậu xoắn xuýt khó xử này.

“Đương nhiên là nam a ~ sư phụ người không phải là ghét bỏ ta không phải muội tử chứ T^T...” Diệp Thần Tiêu- đường đường một nam ngũ độc rất phối hợp với tình huống hiện tại mà ngồi xổm trên mặt đất vẽ vòng tròn. (trong game có động tác này á, ngồi xổm vẽ vòng tròn như tự kỷ, ảnh đây nè, kic vào để phóng to)sfsdfdf

“Khụ, không bàn vấn đề này nữa.” Không biết vì sao sau khi xác định Diệp Thần Tiêu là nam, Lục Vô Thi lại cảm thấy có cảm giác nhẹ nhàng.

“Đi thôi, sư phụ mang người đi làm nhiệm vụ quán trà.” Lục Vô Thi chỉ đạo.

“Sư phụ ta nghe nói hiện tại có thể bá sư phụ trên truyền, sư phụ có thân truyền đệ tử không?” kỳ thật Diệp Thần Tiêu đã sớm lặng lẽ xem xét qua, biết Lục Vô Thi chưa thu nhận đệ tử thân truyền.

“...Không có, bất quá ta tạm thời không muốn nhận.” Lục Vô Thi không phải không muốn thu, mà là sợ đối phương lại bỗng nhiên mất hút.

“Nhưng mà ta nghe nói làm sư phụ thân truyền có nhiều lợi ích, sư phụ nếu người muốn thu thì liền thu ta đi ~” Diệp Thần Tiêu bắt đầu đeo bám dai dẳng. “Như vậy ta có thể truyền tông sư phụ rồi.”

“Nghe nói hệ thống này đối với đồ đệ không quá công bằng.” Lục Vô Thi nói sự thật.

“Không quan hệ a, dù sao ta cũng không tính toán chơi đùa có nhiều lợi ích hay không, có thể cho sư phụ nhiều lợi ích khen thưởng ta đều vui vẻ~” Diệp Thần Tiêu phát ra một cái thỉnh cầu bá sư.

Lục Vô Thi do dự một chút vẫn là tiếp nhận, không thể không thừa nhận trong nháy mắt vừa rồi cậu bị Diệp Thần Tiêu làm cảm động. Theo nhận thức lúc mới bắt đầu, đồ đệ này đối với cậu thật tốt, mặc dù có chút mạo danh kì diệu nhưng lại không ngăn cản được.

Mỹ nhân đồ (***) là nhiệm vụ hàng ngày ở phái Đường Môn, phải qua mấy cửa khẩu tiến vào Bạch Đế Thành mới có thể làm nhiệm vụ, trong quá trình làm nhiệm vụ người chơi biến thân thành hình tượng mỹ nhân, nếu bị cầu thị vệ phát hiện thì sẽ bị tóm vào trong ***g. Không khó khăn lắm nhưng là cần rất nhiều thời gian, không thể khinh thường. Diệp Thần Tiêu đối với nhiệm vụ này cảm thù đến tận xương tủy (Gu: ta cũng phi thường cảm hận =))), bởi vì hắn luôn bị phát hiện, mặt khác một nhân kia một cửa cũng chưa từng đi qua thành công, cho nên vài ngày gần đây Lục Vô Thi đều cùng Diệp Thần Tiêu làm nhiệm vụ mỹ nhân đồ.

“Sư phụ, hôm nay không làm mỹ nhân đồ được không T^T ta không cần điểm nghĩa hiệp đó.” Diệp Thần Tiêu đáng thương tội nghiệp nói.

“Không được, một lần không làm nhiều lần sau đó người sẽ không làm.” Lục Vô Thi từ chối quyết đoán.

“Kia vậy ta có thể đi theo sư phụ sao? T^T”

“Được.” Người không phải là vẫn đi theo ta sao, Lục Vô Thi trong lòng châm chọc.

“Sư phụ tốt nhất ~” Diệp Thần Tiêu hoan hô nói.

Vì thế kế tiếp, Lục Vô Thi cơ hồ bỏ ra một giờ mang Diệp Thần Tiêu làm mỹ nhân đồ, bởi vì có đôi khi chỉ còn một bước chân nữa thôi là tới thì bị bắt, cho nên so với thời điểm làm một mình còn phiền toái hơn.

“Sư phụ vất vả ~ ta đảm vai cho sư phụ a!” Xong nhiệm vụ, Diệp Thần Tiêu lấy lòng.

“Đệ tử, người chậm rãi chơi đi, ta logout trước!” Lục Vô Thi đã chơi cả ngày, quyết định thời gian cơm chiều logout nghỉ ngơi.

“Ừm, sư phụ đi thông thả, buổi tối ta chờ người ~~”

Lục Vô Thi không biết là sau khi cậu logout, Diệp Thần Tiêu cũng liền out nốt.

Tác Giả: (3) các cô nương cảm ơn đã đọc~

5. Chương 5

Lục Vô Thi thật không ngờ hắn logout, bang hội của mình hiện tại đang đánh nhau với người của Trà Lâu, nghe nói là bởi vì có xung đột về nhiệm vụ hằng ngày, Vụ Bán Tà mang theo một đám bang chúng chậm rãi giết tới tận nơi, bởi vì là thời gian cơm chiều, người của Gió Thổi Mây Trôi lúc ấy online rất ít, bị giết tới trở tay không kịp, lại thêm bang chủ Lục Vô Thi vắng mặt, trên cỏ bản là lâm vào thế hạ phong.

Vừa vặn điện thoại Lục Vô Thi lại tắt, sau khi ăn cơm chiều lại bị “thái hậu đại nhân” (mẹ) lôi kéo quở trách một hồi, thế nên sau khi cậu login trận chiến đã kết thúc, các cô nương trong bang hội tức giận đầy mình trách cứ Vụ Bán Tà lợi dụng lúc người ta khó khăn, đúng là một kẻ tiểu nhân, nguy quân tử.

Lục Vô Thi nghe thấy thế đầu đầy hắc tuyến, an ủi vài câu, bảo đảm lần sau nhất định sẽ đem Vũ Bán Tà giết đến bỏ không nổi, lúc này mới làm cho bọn họ an tâm lại.

Lục Vô Thi mở danh sách hảo hữu phát hiện Diệp Thần Tiêu không có ở tuyến, chạy đến quầy tạp hoá thành Trường An giao dịch, kết quả liếc mắt một cái liền nhìn thấy tên đầu sỏ Vũ Bán Tà cũng ở đây. Đúng là cừu nhân gặp mặt tức đến không nói nên lời, nếu không phải trong khu an toàn, Vũ Bán Tà sớm đã bị Lục Vô Thi dùng cây Bút Nhạc (Vũ khí của Vạn Hoa) đâm chết ==!

Nhưng đối phương lại không biết điều, hưng trí bừng bừng tới chào hỏi Lục Vô Thi: “Tướng bại trận.”

Lục Vô Thi kìm nén một hơi, thấy Vũ Bán Tà tự động lên tiếng trước cho nên cũng không khách khí với hắn nữa, lập tức nói: “Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, chọn thời điểm ta không có mặt, còn muốn người khác nể mặt?”

Vũ Bán Tà vòng quanh Lục Vô Thi đáp: “Ta là không để người mất mặt trước bang chúng của người, người nên cảm ơn ta!”

Động tác xoay quanh này lại làm cho Lục Vô Thi nhớ tới Diệp Thần Tiêu, bất quá cho dù cùng một hành động, nhưng Diệp Thần Tiêu không có ác tâm, còn Vũ Bán Tà lại là kẻ gây phiền toái cho người khác: “Lần trước cấp mông đi tìm vú em để trị liệu là kẻ nào? Người làm người khác chê cười Chính Khí, thật là xấu hổ khi xem người là đối thủ của ta.”

Vũ Bán Tà khiêu khích nói: “Hiện tại treo cờ tỷ thí, người có dám đánh hay không?”

Lục Vô Thi biết mình hiện tại không thể đánh lại, tự nhiên sẽ không đáp ứng, chỉ nói: “Lão tử mới lười xuất thủ tránh cho người phải đổ máu, người Thiên Sách hiện tại có thể lăn qua Lạc Dương đi, chướng mắt.”

Vũ Bán Tà như biết được nguyên nhân cự tuyệt của Lục Vô Thi. Càng vui vẻ thêm: “Nghe nói người gần đây đổi nghề chuyển qua thành bảo mẫu?”

Lục Vô Thi mặt không chút thay đổi gõ bàn phím: “Ghen tị với ta có đồ đệ hiểu thuận?”

Vũ Bán Tà lạnh lạnh nói: “Ta là sợ người đắm chìm trong tình nghĩa thầy trò mà quên bốn phận của mình.”

Lục Vô Thi buồn cười: “Bốn phận gì? Ta như thế nào không biết.”

Vũ Bán Tà đương nhiên đáp: “Người là đối thủ của ta, không có việc gì thì đi luyện kỹ năng PK đi.”

Lục Vô Thi Nghĩ muốn vỗ bàn cười lớn: “Làm sao, gần đây có phải người cô đơn? Trong lòng không thoải mái? Yên tâm, bất luận thời điểm nào, gia thứ nhất vẫn là muốn đá người rớt xuống đất.”

“Xem ra lâu rồi chưa có ai đánh người, tịch mịch sao?”

“Lần trước chẳng phải gia đánh người đó sao, làm gì mới chín giờ đã nằm mơ.”

“Người chính là dùng miệng lưỡi cũng có thể chiếm tiện nghi của người khác.” Vũ Bán Tà khinh thường nói, “Đối với đồ nhi ngoan hiền của người cũng là như vậy? Người cũng đem cái danh sư phụ đá bay?”

Lục Vô Thi nhớ tới Diệp Thần Tiêu, nhin không được khoé miệng khẽ cười: “Thật là chua, ta như thế nào không biết người cư nhiên thâm mểm ta? Ha ha ha người quý xuống cầu ta a, cầu ta cũng không cần người.” Gửi đi những lời này, Lục Vô Thi cảm thấy tinh thần thực sáng khoái, cậu cơ hồ có thể tưởng tượng đến vẻ mặt xám ngắt của Vũ Bán Tà.

Lục Vô Thi nói xong, liền chú ý tới kênh hệ thống báo ‘đồ nhi của các hạ Diệp Thần Tiêu login’, nhất thời cảm thấy Diệp Thần Tiêu ba chữ kia thật thuận mắt dễ nhìn.

Bên này Vũ Bán Tà hồi lâu không thấy nhúc nhích, đại khái là tức tới tay chân run rẩy đi, Lục Vô Thi bên cạnh ác độc gọi Diệp Thần Tiêu: “Đồ nhi đến đây.”

“Sư phụ~~ người đang chờ ta à? Hôm nay có chút việc nên tới chậm, sư phụ không nên tức giận-!” Diệp Thần Tiêu trả lời, tiếp theo ném cái lời mời tổ đội.

Lục Vô Thi nhún tiếp nhận, ngay sau đó lại nhận được tin mật của Vưu Bán Tà, chỉ đơn giản mấy chữ: “Người suy nghĩ nhiều rồi!”. Tiếp theo thấy Vưu Bán Tà rời đi.

Lục Vô Thi hài lòng cười, cứ nhiên đều là tức giận bỏ đi, đã báo được thù hồi chiêu.

“Sư phụ, sư phụ, buổi tối chúng ta làm gì đây?” Diệp Thần Tiêu từ lưng núi Cù Đường thần hành tới Trường An, khinh công vài cái liền đến bên người Lục Vô Thi.

Lục Vô Thi cẩn thận nhích gần tới màn hình cẩn thận nghiên cứu mặt của Diệp Thần Tiêu một phen, cảm thấy so với trước kia đẹp hơn nhiều.

“Người muốn làm gì? Ngồi xuống truyền công.” Bởi vì ban ngày đã làm xong phụ bản hằng ngày, Lục Vô Thi bình thường sẽ đến chiến trường, nhưng hiện tại mang theo Diệp Thần Tiêu trái lại là không đi.”

“Sư phụ chúng ta đi chụp ảnh đi!” Diệp Thần Tiêu ngồi xuống nói.

“Chụp ảnh? Lục Vô Thi nhú nhú mày, “Như vậy.... chính là một mặt văn nhả khác của trò chơi, sư phụ cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới?” Sinh hoạt thường ngày trong trò chơi của Lục Vô Thi đều là đánh đánh giết giết.

“Sư phụ sư phụ đi thôi đi thôi, như vậy nếu vạn nhất sư phụ không cần ta, ta có thể nhìn ảnh để hoài niệm cũng được.”

Lục Vô Thi thần tình hắc tuyến: “Người suy nghĩ nhiều quá....” Sau khi nói xong bỗng nhiên nhớ tới những lời vừa nãy Vưu Bán Tà nói với mình.

“Sư phụ đi thôi, cầu người~” Diệp Thần Tiêu đứng lên, theo thường lệ chạy vòng quanh Lục Vô Thi đẩy tới đẩy lui, giống như đang làm nũng.

Lục Vô Thi nghĩ tới từ ‘làm nũng’ này nhện không được rùng mình một cái, cuối cùng thoả hiệp nói: “Được rồi, đi nơi nào?”

“Đi vạn hoa đi, nghe người ta nói vạn hoa rất đẹp, bắt quá ta cũng chưa hảo hảo xem qua.”

Lục Vô Thi đối với vạn hoa cóc vô cùng quen thuộc, tự nhiên không chút suy nghĩ, vì thế Lục Vô Thi thần hành qua trước, sau đó kéo Diệp Thần Tiêu qua.

Hai người không có chủ ý gì sáng tạo, vẫn là chọn nơi mà mà người người thường gọi “nơi nổi tiếng nhất để chụp ảnh và quay phim trong kiếm tam”- Hoa Hải

Lục Vô Thi trừ bỏ một lần cùng bang hội chụp tập thể cho tới bây giờ cũng chưa từng cùng người khác chụp qua, lúc này tứ chi có chút cứng ngắc, hoàn toàn không biết nên bày ra động tác nào.

Diệp Thần Tiêu nói: “Sư phụ, tới mùa nào, ta trước tiên chụp cho người một tấm.”

Lục Vô Thi vì thế bắt đầu tịnh tâm tĩnh khí, sau vài lần không thấy Diệp Thần Tiêu nói lời nào, cứ tiếp tục phóng, mãi cho đến khi lam không còn đủ để thi triển skill mới thôi.

“Được không?” Lục Vô Thi hỏi.

“Hảo hảo~ sư phụ đẹp trai nán lại một chút, chúng ta tới cùng chụp chung đi.” Diệp Thần Tiêu nói xong đi đến bên cạnh Lục Vô Thi.

Diệp Thần Tiêu hồi lâu không có nói chuyện, Lục Vô Thi biết hắn đang nhấn Print Screen (nút chụp ảnh trên bàn phím), cũng không có động đậy, hai nhân vật đứng chung một chỗ, trái lại càng xem càng thấy hài hoà.

Lại qua một lúc sau, Diệp Thần Tiêu mới mở miệng nói chuyện: “Sư phụ, chúng ta tới làm việc tà ác đi~~” ==!

“Hửm?” Lục Vô Thi thật tình đặt dấu chấm hỏi.

“Thì là người nằm xuống, sau đó ta nằm lên trên, làm bộ như ta đang đẩy người ngã~”

“Không chụp.” Lục Vô Thi không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

“Tôi thôi sư phụ, vui mà, hiện tại đang lưu hành cái này, người đi dạo diễn đàn là biết~” Diệp Thần Tiêu đeo bám dai dẳng.

“Người nghĩ sư phụ người bị đàn độn a, muốn chụp cũng là người nằm xuống.” Lục Vô Thi nói.

“Ta nằm xuống khó coi, sư phụ người cũng thấy đấy ta chọn mặt có vẻ thô kệch.” Diệp Thần Tiêu giải thích.

Đâu chỉ là thô kệch, quả thực còn hung dữ kìa, Lục Vô Thi trong lòng châm chọc.

Tuy Diệp Thần Tiêu công phu quần người rất cao, nhưng nề hà Lục Vô Thi kiên quyết không theo, vì thế đành phải từ bỏ. Diệp Thần Tiêu lùi mà tiến, tiếp theo đề nghị chụp lưỡng lưỡng tương vọng.

Tuy nhiên trong lòng cậu vẫn cảm thấy có chút quái dị, Lục Vô Thi dựa vào vị trí Diệp Thần Tiêu chỉ định đứng vững, nghênh đón là Diệp Thần Tiêu nam ngũ độc, hai người ước chừng cách nhau mười bước, tương hỗ chăm chú nhìn.

Có lẽ có liên quan đến cảnh sắc, Lục Vô Thi cũng mơ hồ cảm thấy có chút thương cảm, giống như đứng trước mặt cậu là người yêu chia cắt mười năm gặp lại, tuy khoảng cách rất gần nhưng tâm lại thật xa.

Mãi đến khi Diệp Thần Tiêu động đậy, Lục Vô Thi mới từ trong vọng tưởng phục hồi tinh thần lại, có chút thẹn thùng.

Mặt sau Diệp Thần Tiêu lại đề nghị đổi cảnh, Lục Vô Thi chiều theo làm.

Sau khi chụp xong, Lục Vô Thi cảm thấy so với đánh một trận còn mệt hơn, đại khái là quá khẩn trương, căng đến eo có chút mỗi lưng đau.

“Sư phụ, số QQ của người là gì a?” Diệp Thần Tiêu hỏi.

“Hỏi cái này làm gì?” Mới vừa nói xong, Lục Vô Thi bỗng nhiên ý thức được còn chưa cho Diệp Thần Tiêu vào khẩu đoàn bang hội, “A, quên thêm người tiến vào đoàn.”

“Sư phụ thêm ta ~ ta chỉnh ảnh xong sẽ gửi cho người ~” Diệp Thần Tiêu nói.

Vì thế Lục Vô Thi treo acc một bên, lẩn qua lẩn lại ở QQ, trước hết thêm Diệp Thần Tiêu làm hảo hữu, sau đó kéo hắn tiến vào nhóm Gió Nổi Mây Trời.

Diệp Thần Tiêu chào mọi người một tiếng, rồi quay lại game.

“Đã trễ rồi, sư phụ đi ngủ đi ~”

“Ừ, người vẫn còn không ngủ sao?” Lục Vô Thi mới từ trong cảm giác khẩn trương thoát ra, quả thật cảm thấy mệt nhọc.

“Ta trước tiên sửa đồ này nọ, ngày mai có thể gửi cho sư phụ ~” Diệp Thần Tiêu vui vẻ nói.

Lục Vô Thi mỉm cười: “Đừng thức muộn, ngủ ngon.”

6. Chương 6

Giữa trưa ngày thứ hai, Lục Vô Thi vừa vào game liền nhận được mật ngữ của Vân Yên, coi bộ hết sức nghiêm túc muốn nói chuyện. Lục Vô Thi bảo cô cứ nói thẳng vào vấn đề.

“Đệ tử của người được lắm, đêm qua ta nhìn thấy Diệp Thần Tiêu hắn nói chuyện với người của Trà Lâu, tuy không lại gần nhưng ta đoán bọn họ chắc có quen biết.”

“Này cũng không phải là chuyện lạ gì, cho dù là người của bang hội chúng ta có quan hệ với Trà Lâu cũng không sao.” Lục Vô Thi nói.

Nhiều người trên Chiến Trường có hồn chiến giết chóc, khi kết thúc lại cùng nhau đi phụ bản cũng chẳng có gì là lạ, cho nên chuyện này thực sự rất bình thường, huống chi Diệp Thần Tiêu cũng vừa mới gia nhập Gió Thổi Mây Trời, hai nhà ân oán không ảnh hưởng đến hắn.

“Lấy trực giác của nữ nhân ta đảm bảo, đệ tử ngươi có vấn đề!” Vân Yên cảm thấy Diệp Thần Tiêu có chút vấn đề, hiện tại vừa vặn lấy đó làm chứng cứ, tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.

“Chỉ cần hần không phải Vương Bán Tà.” Lục Vô Thi không để ý lắm trả lời.

Diệp Thần Tiêu là Vương Bán Tà? Cái này làm cho người ta nghĩ đến muốn sờ gáy óc, Lục Vô Thi trầm nghĩ.

“Tóm lại, bang chủ ngươi tốt nhất nên cẩn thận một chút a, nếu Diệp Thần Tiêu thực sự là gián điệp thì đối với bang hội là một đả kích không nhỏ.” Vân Yên cũng coi như là một nguyên lão của Gió Thổi Mây Trôi, cho nên dù cô có đa nghi thì cũng thật bình thường thôi.

“Ta biết, ta sẽ để ý.” Lục Vô Thi ngắn gọn nói.

Vân Yên và Lục Vô Thi quen biết đã lâu, đương nhiên sẽ hiểu rõ tính cách của nhau, trả lời như vậy đại khái biểu thị cậu không muốn nói tới vấn đề này nữa, cho nên cũng chẳng giải quyết được gì.

Lời nói của Vân Yên kỳ thật Lục Vô Thi cũng không phải hoàn toàn không để tâm. Diệp Thần Tiêu xuất hiện có quá nhiều việc cậu không thể hiểu rõ, đối với những mặt tốt của hần cũng cực kỳ không hiểu, chỉ sợ thời gian ở chung lâu dài khó tránh khỏi có cảm tình với bang hội, Lục Vô Thi tận trong đáy lòng không nguyện ý hoài nghi Diệp Thần Tiêu.

Thời điểm đang suy nghĩ thì Diệp Thần Tiêu login.

Lục Vô Thi do dự một chút chủ động chào hỏi: “Đệ tử.”

“Nha nha, sư phụ hôm nay người lên thật sớm~” Diệp Thần Tiêu vẫn như cũ vui vẻ.

“Ừm, trái lại người hôm nay lại lên trễ, hôm qua logout muộn sao?” Lục Vô Thi không tự chủ bắt đầu thăm dò Diệp Thần Tiêu.

“Tối hôm qua sau khi sư phụ out ta cũng nghỉ, sau đó ta đi chỉnh sửa ảnh một chút. Sư phụ, ta đem ảnh chụp hôm qua gửi đến hòm thư của người rồi, nhớ xem một chút nha~” Diệp Thần Tiêu trả lời.

“Được.” Lục Vô Thi nói xong thì lên QQ mở hòm thư, quả nhiên có một tập tin chưa đọc.

Không biết là Video Card của Diệp Thần Tiêu tốt hay là bởi vì kỹ thuật chụp ảnh của hần tốt mà hình ảnh rõ nét tuyệt đẹp đến kinh người, giống như được họa sỹ vẽ ra vậy. Y phục của Vạn Hoa màu tím đen, tóc dài đen như mực, làm động tác hơi hơi vuốt cằm, còn nam tử Miêu Cương xa xa đứng nhìn. Góc trên bức ảnh còn viết chữ lưu niệm: “Chỉ mong quân tâm hiểu lòng ta, sẽ không phụ ý tương tư.”

Nội dung cực kỳ rõ ràng, Lục Vô Thi đọc xong hai má đỏ bừng. Vội vàng đem tất cả ảnh còn lại xem một lượt, cho dù chỉ là xem qua cực nhanh nhưng cũng thấy được trong đó bảy phần ái muội, lại thêm việc hai người đứng gần nhau giống như đang hôn môi.

Lục Vô Thi trong lòng có chút bồn chồn, này là sao?

Sau khi quay lại cửa sổ trò chơi, Lục Vô Thi không ngoài ý muốn thấy mình đang đứng cạnh Diệp Thần Tiêu, vẫn là khuôn mặt đầy râu ria ấy, bất quá ước chừng đã nhìn thành thói quen, Lục Vô Thi vậy mà cảm thấy không có gì là đáng sợ.

“Đệ tử, những bức ảnh này.....làm cực kỳ đẹp.” Lục Vô Thi cố gắng dùng từ thích hợp.

“O(_)O sư phụ thích là được rồi, đêm qua ta làm hai bộ, ta còn đăng lên diễn đàn, để gửi địa chỉ cho sư phụ.”

“Bất quá...” Lục Vô Thi lòng bàn tay có hơi ẩm, không biết nên mở miệng như thế nào đây.

“Sao vậy sư phụ?”

“Những bức ảnh này hình như có điểm không phù hợp với hai người nam nhân?” Lục Vô Thi giải bày.

“Chắc là không sao a, nam hiệu nữ hiệu đều như nhau, chủ yếu là khác ở thao tác nhân vật thôi.” Diệp Thần Tiêu trả lời.

Lục Vô Thi biểu tình bất mãn, trong lòng lại cuồng tiếu, này là có ý tứ gì? Này là có ý tứ gì? Này rốt cục là có ý tứ gì?!

“Ta đi...” Lục Vô Thi không thể bình tĩnh nữa.

“Sư phụ?” Diệp Thần Tiêu vẫn như cũ trưng ra bộ dáng ngây thơ.

“Đệ tử ngươi nghĩ muốn cùng sư phụ chơi trò đồng tính à...” Lục Vô Thi nội tâm cuồng phong bạo vũ.

“Sư phụ chẳng lẽ ngươi không thích ta sao? T^T?” Diệp Thần Tiêu lại trưng ra bộ dáng đáng thương.

“Đệ tử ngươi nghiêm túc sao...!” Lục Vô Thi cảm thấy rằng hôm nay phương thức cậu lên trò chơi chắc là sai lầm rồi, không, có lẽ là phương thức rời giường không đúng rồi.

“Chưa bao giờ nghiêm túc hơn lúc này.” Diệp Thần Tiêu vừa nói vừa điều chỉnh nhân vật chạy lại gần Lục Vô Thi thêm hai bước.

“Sư phụ ngươi cũng thích ta chứ.” Diệp Thần Tiêu lại hỏi, ngữ khí nói chuyện thật bình thường nhưng lại làm cho Lục Vô Thi cảm thấy bị áp bách.

“...Ta không có.” Lục Vô Thi vô lực đánh chữ.

“Ngươi gạt ta.” Diệp Thần Tiêu khẳng khái giữ nguyên ý kiến của mình.

“Ta thực sự không có...” Lục Vô Thi đều nhanh muốn khóc rồi, nhiều năm chơi trò chơi như vậy không phải chưa từng bị theo đuổi, nhưng từ đó tới giờ vẫn là chưa từng được nam nhân thổ lộ nha.

Lục Vô Thi là bang chủ của một bang hội, lại chơi phái Vạn Hoa- là chức nghiệp hấp dẫn các cô nương nhất, cho nên không thiếu muội tử chủ động tỏ tình, chỉ là cậu tính tình có vẻ lãnh đạm, đối với các loại ám chỉ ái muội đều coi như không thấy, cho nên đến bây giờ nổi danh “Kim cương vương lão ngũ.”

“Ta thật sự rất thích ngươi.” Diệp Thần Tiêu không hề so đo lời nói của Lục Vô Thi, chỉ cường điệu nhấn mạnh điểm này.

“...” Lục Vô Thi không biết nên đối mặt như thế nào mới phải.

“Sư phụ chúng ta đi làm nhiệm vụ hàng ngày đi~” Diệp Thần Tiêu lại chuyển thành ngữ khí vui vẻ.

“...”Lục Vô Thi công nhận Diệp Thần Tiêu rất là tự nhiên, giống như chuyện vừa nãy chỉ là chuyện bình thường, so với chuyện phiếm giống nhau.

“Sư phụ ngươi thật kiệm lời.” Diệp Thần Tiêu bất mãn.

“Ta vẫn như thế thôi...” Lục Vô Thi trừ bỏ nói chuyện với người của Ác Nhân Cốc thì ngoài ra chẳng nói mấy, mọi người tiếp xúc nhiều cũng thành thói quen, tính ra đối với Diệp Thần Tiêu, cậu coi như là đã nói nhiều rồi.

“Muốn đi phụ bản không?” Xem ra Diệp Thần Tiêu cũng không hoàn toàn là không bị ảnh hưởng, rõ ràng không có hoạt bát như trước kia.

Lục Vô Thi bỗng nhiên cảm thấy đầy tội lỗi, thế nên ngữ khí nói chuyện nhu hòa hơn rất nhiều: “Ta qua trước rồi kéo ngươi, chờ chút rồi nhận nhiệm vụ.”

Vì thế hai người hoàn thành nhiệm vụ quán trà như hằng ngày, tiếp đến là mỹ nhân đồ và nhiệm vụ môn phái.

Nhưng là nói chuyện rõ ràng ít hơn, thường ngày hay nói nhiều như Diệp Thần Tiêu cũng ngắn gọn hơn, Lục Vô Thi bắt đầu không nói gì nữa.

Sau khi làm xong, hai người đều có chút rã rời, tạm biệt logout.

Lục Vô Thi sau khi logout không biết làm gì, tùy tiện vào diễn đàn, nhớ tới Diệp Thần Tiêu nói đã đăng hình lên diễn đàn, liền kích vào địa chỉ xem thử.

“Biết ngày nào mới gặp nhau cho thỏa mối tương tư, đèn nay thẹn thùng nhớ tới người.” Lục Vô Thi trong lòng đọc nhắm tiêu đề, có phần không thể so sánh được cái người văn phong nghệ thuật cùng với kẻ hay nũng nịu, không nhẽ trong trò chơi kia là một.

Nội dung bài viết là tặng cho người ta thích nhất, Lục Vô Thi trái tim bất giác đập trập một nhịp, kéo xuống phía dưới xem, nhiệt độ lại càng tăng lên nhanh chóng.

Tiếp tục kéo xuống dưới, có khoảng mấy chục bức, tất cả đều là chụp trong trò chơi, tuy nhân số trên diễn đàn không thể so sánh với trò chơi được nhưng cũng có vài bài bình luận.

Hồi Thiếp Từ Lúc Bắt Đầu: “Đồ nhìn thật đẹp~ Hoa ca nhìn rất đẹp trai~”

Tiếp theo lại nói: “Đây là thổ lộ đi! Không nên bỏ qua!”

Sau cùng là: “Mù mắt chó ta rồi, Hoa ca, Độc ca các người đều cùng về với ông bà mà kết hôn đi!” Sau những bình luận này là có hơn mười trang khác.

Lục Vô Thi yên lặng tắt trang diễn đàn.

Tác Giả: Diệp Thần Tiêu diễn xuất thật là nhanh gọn!

7. Chương 7

Tuy nhiên Lục Vô Thi sau khi logout cũng không có gì để làm, chỉ ngồi ngây ngốc tại chỗ, không tự giác được lại login.

Mở danh sách hảo hữu ra xem phát hiện Diệp Thần Tiêu không có ở tuyến, nhất thời cũng không biết là nên vui vẻ hay thất vọng, tóm lại là thất thần phát ngốc, cuối cùng lại trầm mặc.

Lục Vô Thi đứng ở quán trà Trường An một hồi, lại mở danh sách cừu nhân ra, Vũ Bán Tà gần đây không thấy mặt cứ nhiên lại online.

“Ê, tới Trường An đấu một trận không?” Lục Vô Thi gửi tin mật qua, việc này thường xuyên xảy ra hồi bọn họ còn mần cấp 75, hai người phân thắng đều là 50-50, Lục Vô Thi lúc đó áp lực không lớn, bất quá sau khi update lên cấp 80, bởi vì số lần thắng giảm đi cho nên áp lực lại tăng.

“Chờ.” Vũ Bán Tà không nói thêm lời nào, người này đang phát bệnh hay sao mà hào hứng thế? Lục Vô Thi lại muốn đấu với hắn?

Vũ Bán Tà tâm mình hứng khởi, 2 phút sau đã có mặt bên cạnh Lục Vô Thi, tiên y nô mã, rất có khí thế của một kẻ làm tướng.

Không nói nhiều, Lục Vô Thi tiến lên phát ra yêu cầu tỷ thí, Vũ Bán Tà chấp nhận, khoảng cách hai người sau đó được kéo gần.

Hình ảnh này không biết đã diễn ra bao nhiêu lần, Lục Vô Thi có thể cảm nhận được mình vừa nôn nóng nhưng cũng thật bình tĩnh, lẳng lặng nhìn hệ thống đếm ngược.

Trước kia Lục Vô Thi và Vũ Bán Tà tỷ thí luôn luôn áp dụng chính sách kéo dài thời gian, thế nhưng thái độ ngày hôm nay lại khác hẳn bình thường, không hề dè dặt, luôn tìm kiếm cơ hội chủ động công kích, cũng bởi vậy mà kết thúc nhanh hơn.

“Người quả nhiên xuống phong độ rồi.” Vũ Bán Tà ngồi thiền trên mặt đất, mặt cho Lục Vô Thi như vậy.

“Tiên lễ hậu binh, người nên cẩn thận.” (tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực). Lục Vô Thi khẩu thị tâm phi nói, trong lòng cậu rõ ràng biết rõ hôm nay mình khó có thể đảo ngược ván cờ.

“Không bằng thêm một điều kiện đặt cược đi.” Vũ Bán Tà thanh máu vẫn đầy như cũ ngồi ngay ngắn trên mặt đất.

“Được, người muốn cược gì?” Hai người đánh qua vô số lần, tỷ thí vô số lần, thế nhưng đây là lần đầu tiên đánh cược, Lục Vô Thi tâm có phần ngửa ngáy, “Xóa acc, cái này bỏ đi, trò trẻ con.”

“Vậy người thua sẽ phải đáp ứng người thắng một yêu cầu, thấy sao?” Vưu Bán Tà đứng lên nói.

“A..? Vạn nhất người yêu cầu ta rời khỏi Ác Nhân Cốc thì ta phải làm sao?” Lục Vô Thi nghĩ thật lâu, cậu chắc chắn không thể đổi phe, cho dù không đổi phe, nếu bắt cậu buông tha không coi Trà Lâu là địch nhân cũng sẽ làm cậu khó xử.

“Chưa đâu đã nghĩ thua? Yên tâm đi, ca tuyệt đối không yêu cầu những thứ làm người khó xử.” Vưu Bán Tà trả lời.

“Thế thì bắt đầu đi.”

Bởi vì có đánh cược, Lục Vô Thi cuối cùng cũng tập trung lại. Cũng bởi vì vẫn còn cực kỳ tỉnh táo, đối với các loại khing công vận dụng đều quen tay, giữa hai người vờn qua vờn lại nhiều lần, thói quen cũng dần hiện ra, cho nên trận PK này kéo dài thật lâu, hai người lại đang đấu tại khu đất trống, Lục Vô Thi vốn định làm cho đối phương tiêu hao thật nhiều lam, chỉ là Vưu Bán Tà rất cẩn thận, không dễ dàng xuất thủ, dẫn đến vài phút sau cũng không thấy số lượng lam của đối phương giảm đi bao nhiêu.

Lục Vô Thi trong lòng nôn nóng, bởi vậy tâm tình vừa ổn định lại tức giận lại, sau khi nhảy lên né được một chiêu do vừa rồi thất thần, Lục Vô Thi bỗng nhiên nhìn thấy một dòng chữ màu vàng.

Màu vàng đại diện cho hệ thống nhắc nhở.

Hảo hữu của người Diệp Thần Tiêu login.

Lục Vô Thi vừa nhìn đến ba chữ kia, trái tim liền đập trật một nhịp, suy nghĩ, không phải nói logout rồi sao, sao bỗng nhiên lại on lại, chẳng lẽ còn lời muốn nói? Tong lòng bất ổn, cũng chờ đối phương đột nhiên mất ngủ qua.

Cho nên tình cảnh này liền diễn ra, Vưu Bán Tà triển khai công phu nhanh chóng đem Lục Vô Thi, đá văng xuống chân ngựa tuyệt không nể tình. Lục Vô Thi cũng phản kháng hai lần, nhưng cuối cùng đành buông tha.

“Người thất thần, chúng ta đánh lại một lần nữa, đỡ cho nói ta chiếm tiện nghi của người.” Vưu Bán Tà như bình thường ngồi thiền.

“Không cần, thua là thua, người nói đi, yêu cầu của người là gì.” Lục Vô Thi đang mãi chú ý đến người không có mặt ở đây, mở danh sách hảo hữu ra coi thấy nick Diệp Thần Tiêu vẫn còn sáng.

“Còn chưa nghĩ ra, trước nhớ kỹ, người cũng đừng mong quyệt nợ.” Vưu Bán Tà nói.

“Người xảo quyệt.” Lục Vô Thi bắt đầu dĩ, như vậy thật khó chịu.

“Yên tâm, đảm bảo sẽ không bắt người làm các loại sự việc như lên kênh thể giới thổ lộ.”

“Ta cũng không nghĩ người hào phóng như vậy, tạo việc bất nháo cho thể giới tiêu khiển.” Lục Vô Thi tiện tay nói chuyện với Vưu Bán Tà, đang nghĩ có nên chủ động nói chuyện với Diệp Thần Tiêu hay không, bỗng nhiên hệ thống lại nhắc nhở, đối phương logout rồi.

Lục Vô Thi nhìn lại khung đối thoại mất tán gẫu, im lặng không nói gì.

Cuối cùng trái lại là Vưu Bán Tà bên kia gửi tin qua trước: “Cũng đúng, ta cũng không thích làm trò cho người khác xem náo nhiệt, cho nên người yên tâm đi, chuyện người cược thua ta sẽ không nói cho người khác.”

Cả sever đều biết Vưu Bán Tà và Lục Vô Thi là một đôi tử địch, trên kênh thể giới cũng thường xuyên tổn một ít nước miếng để chửi nhau, cho nên chuyện này mà lộ ra tuyệt đối sẽ bị thể giới vây xem, đồng thời cũng có thể làm Ác Nhân Cốc mất mặt, Lục Vô Thi nếu được coi là nhân vật thứ hai thì không ai có thể nhận là thứ nhất bên Ác Nhân. Như thế sẽ làm cho Ác Nhân Cốc buồn bực a.

“Tùy người.” Lục Vô Thi căn bản không để ý tới hấn, hiện tại làm cậu phân tâm chỉ có Diệp Thần Tiêu.

“Ta nói này, người không phải là có phần quá bình thản đi? Có tâm sự à? Bị bạn gái đá?” Vưu Bán Tà nói.

“Có bạn gái thì còn có thể mỗi ngày giết người sao? Suy nghĩ chút đi.” Lục Vô Thi hiếm khi phát bạo.

“Mỗi ngày bị lão tử giết, đổi lại như thế, người là làm sao vậy, người như vậy ta rất khó xuất thủ a.” Vưu Bán Tà tựa hồ có phần khó xử.

“....” Chơi trò chơi cũng được một thời gian rồi, tất cả mọi người đều luôn nói chuyện đùa cợt kiểu như bạo cúc các loại vô số lần, Lục Vô Thi tuy ít nói, cũng không để ý, nhưng mà tình huống bây giờ bất đồng, có chút liên quan tới Diệp Thần Tiêu tạo nên cơ tình, nghĩ Diệp Thần Tiêu là đệ tử của cậu, cho nên hoàn toàn không thể bình thản giống người khác xem như không có chuyện gì, có tật ắt giật mình a.

“Đánh 2v2, người đi không?” Sau một lúc lâu, Vưu Bán Tà lại nói.

“Với người?” Lục Vô Thi hỏi lại.

“Vô nghĩa.”

“Vô nghĩa.” Lục Vô Thi trả lời.

“A.?” Vưu Bán Tà khó hiểu.

“Ta làm sao có thể đi đánh 2v2 với người, đầu óc của ta cũng không phải bị nhúng nước, cho nên ta mới nói người đang nói lời nói vô nghĩa!” Lục Vô Thi giải thích xong cảm thấy tâm tình cũng tốt hơn một chút.

“Cũng đúng, ta vừa rồi nói lung tung, người đừng để ý.” Vưu Bán Tà hắc tuyến, một lần nữa lại ngồi thiền.

Lục Vô Thi không thèm đáp trả hấn xoay người bỏ đi.

“Aiz aiz, sao lại đi, không đánh thêm một trận nữa sao?” Vưu Bán Tà hỏi.

“Hôm nay không có tâm tình, tạm biệt.”

“Phắc, không phải người kêu ta tới hay sao!” Vưu Bán Tà thập phần khó chịu hỏi, bất quá Lục Vô Thi cũng không trả lời.

Tác Giả: Viết về Diệp Thần Tiêu rất nhiều, cư nhiên lại không biết nên viết cái gì để miêu tả tính cách của Vưu Bán Tà là loại tính cách quỷ quái gì.

8. Chương 8

Sau sự việc ngày đó, liên tiếp mấy ngày sau Diệp Thần Tiêu không có login lần nào.

Lục Vô Thi mấy ngày nay đều trong tình trạng耿耿, nằm mơ cũng thấy Diệp Thần Tiêu xóa acc, vì thế mang theo một chút tâm tình áy náy, Lục Vô Thi lấy hết dũng khí gửi tin nhắn cho hắn, kết quả cũng chẳng thấy hồi âm. Lục Vô Thi áy náy chuyển thành phẫn nộ, nhắn một cái tin tiếp theo cho Diệp Thần Tiêu: “Người nhất gan đến như thế thì mãi mãi biến mất luôn đi!”

Không biết có phải do sức ảnh hưởng của tin nhắn này quá lớn hay không, ngày hôm sau cư nhiên thấy Diệp Thần Tiêu login,

Lục Vô Thi nhìn thông báo của hệ thống nhắc nhở, trong lòng cuồng khiêu, lại xoắn xuýt hồi lâu không biết nên nói cái gì, ra vẻ chất vấn như : “Người gần đâu đi đâu?” hay là làm bộ như không có việc gì xảy ra mà hỏi: “Tối rồi?”

Kết quả cậu chưa xoắn xuýt xong, Diệp Thần Tiêu liền mở miệng trước.

“Sư phụ.”

“.....” Lục Vô Thi vẫn chưa nghĩ ra nên nói cái gì, đành phải tiếp tục ngồi gõ 6 cái dấu chấm lên để đối phó.

“Ta nghĩ về sau sẽ không chơi trò chơi nữa.” Diệp Thần Tiêu lại nói, ngữ khí thành thật chín chắn, không giống như bộ dáng nhí nhố thường ngày.

Lục Vô Thi nghe xong những lời này, cả trái tim đều trầm xuống, lộn xộn một hồi nghĩ “A, về sau mỹ nhân đồ không cần làm một giờ đồng hồ nữa rồi.” Một hồi lại nghĩ “Quả nhiên đều lại là bỏ đi.”

Lục Vô Thi càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, Diệp Thần Tiêu trước kia nói những gì cậu còn nhớ rất rõ ràng, nói cái gì mà không ly khai, bắt quá cũng đều là gạt người thôi, tất cả đều một dạng như nhau, đều là lời nói ngoài miệng, sau cùng vẫn là đi hết.

“A, biết rồi.” Suy nghĩ rất nhiều nhưng cuối cùng cũng chỉ đánh ra được mấy chữ này, giống như việc nói chuyện phiếm hàng ngày.

Qua hồi lâu, bên kia mới trả lời lại: “Sư phụ, người không còn lời khác để nói sao?”

Lục Vô Thi thấy thế lửa giận bốc lên, dùng dùng gõ chữ: “Người còn muốn ta nói cái gì? Cậu người đừng đi sao? Muốn đi thì đi đi, ta không cần, người cũng không phải người của ta.” sau đó gửi đi.

“....Sư phụ người sinh khí sao?” Diệp Thần Tiêu hỏi lại.

“Ta vì cái gì phải sinh khí?” Lục Vô Thi lại nhanh chóng trả lời, khuôn mặt trước máy tính hết sức khẩn trương căng thẳng.

“Ta cho rằng sư phụ sẽ không buông ta ra.” Diệp Thần Tiêu đáng thương nói.

Lục Vô Thi trầm mặc một hồi mới trả lời: “Ta nói không dỡ người sẽ không ly khai sao?”

“Nếu ta nói ta phạm một sai lầm lớn, người sẽ tha thứ cho ta sao?” Diệp Thần Tiêu trả lời làm cho Lục Vô Thi có chút nghi hoặc, phạm sai lầm? Chẳng lẽ thổ lộ với cậu là phạm sai lầm?

“Vậy là sai lầm gì...” Nếu là Hack bạc, trang bị, Lục Vô Thi cảm thấy vẫn là sẽ áp dụng “quân pháp bất vị thân” (kiểu như hoàng thượng phạm pháp cũng xử thao như dân thường)

“Ừm, ta nghĩ người sẽ rất tức giận, vô cùng tức giận.”

“Rốt cục là chuyện gì?” Lục Vô Thi trong lòng cực kỳ tò mò, Diệp Thần Tiêu tới cùng là làm sai cái gì mà làm cho cậu rất tức giận?

“Ta không thể nói...” Diệp Thần Tiêu nói, “Ta mà nói đại khái sẽ chết không toàn thây...”

Lục Vô Thi càng thêm tò mò, nhưng hỏi mãi vẫn chưa có hỏi ra, Diệp Thần Tiêu vô cùng kín miệng, cũng chỉ đành từ bỏ mà thôi.

“Người....nhất định phải AFK sao (“away from keyboard” tức là “rời khỏi bàn phím”)?” Nói chuyện một lúc, Lục Vô Thi cũng không còn phần nộ nữa, chỉ là có chút ngược, bắt quá lại không có biện pháp, cậu không có quyền hay không có lý do yêu cầu Diệp Thần Tiêu lưu lại.

“Người nói thích ta ta sẽ không đi nữa.” Diệp Thần Tiêu lạnh miệng, “Hơn nữa sẽ nói ra cho người biết ta đã làm gì khiến người rất tức giận.”

“...Tạm biệt.” Lục Vô Thi cảm thấy thật ngọt ngào khó thở, nhất định là do mình ngồi chơi trò chơi lâu quá nên xuất hiện dị chứng rồi, không có bất kỳ liên quan gì tới Diệp Thần Tiêu.

“A..., sư phụ, chúc người hạnh phúc.”

“....” Lục Vô Thi bị lời nói của Diệp Thần Tiêu xoay tới xoay lui khiến cho không biết đường nào mà lần, một hồi sinh khí, một hồi mất mát, một hồi lại khó xử.

“Aizz.” Diệp Thần Tiêu giận dữ nói.

“Hử?”

“Thật không cam lòng a.”

“Người, nói cho ta biết, người làm sao có thể thích ta được.” Lục Vô Thi vẫn rất muốn biết đáp án cho nghi vấn này.

“Ta cũng không biết, từ khi quen biết người ta liền thích.” Diệp Thần Tiêu trả lời.

“Kỳ thật chúng ta nhận thức cũng không tính là lâu, ta một chút cũng không hiểu người vì sao thích ta, chẳng lẽ người biết ta trước đó rồi?” Khả năng này Lục Vô Thi cũng không có suy xét qua, chỉ là không nghĩ ra là người nào cho nên cũng không để ý.

“....” Diệp Thần Tiêu lại sử dụng 6 dấu chấm mà Lục Vô Thi vừa dùng để trả lời.

Lục Vô Thi trong lòng căng thẳng, nếu Diệp Thần Tiêu không phủ nhận, kia xác thực là vậy rồi, vội vàng truy vấn: “Người là ai?”

“Ta là đệ tử của sư phụ~”

“Người gạt ta.” Lục Vô Thi nhảy cảm, thấy Diệp Thần Tiêu bỗng nhiên lại giọng, khẩu khí vô tình cũng đã nhận ra vấn đề.

Hoài nghi như vậy làm Lục Vô Thi tính tế hồi tưởng lại, quả nhiên phát hiện có rất nhiều vấn đề, Diệp Thần Tiêu đôi khi hoàn toàn giống như một tiểu bạch trong trò chơi, đôi khi lại sắc bén phong tao làm cho người ta phải để ý, thời gian online cũng không tính là dài, lại vẫn thường xuyên treo máy. Nếu nói hẳn là một acc nhỏ của ai đó, như thế có đúng không.

“Có ý tứ muốn tra hỏi sao?” Diệp Thần Tiêu trả lời.

Lục Vô Thi xiết chặt chuột, cười lạnh một tiếng, cảm giác tức giận lại tăng: “Người nói sự tình làm ta tức giận, có đúng là cái này hay không.” Tuy là câu hỏi nhưng khẩu khí lại là trần thuật, có thể thấy được lòng cậu đã có điểm nhận định.

“Sư phụ, ta sai rồi T^T” Diệp Thần Tiêu rốt cục chịu thừa nhận.

“Mục đích của người là gì? Bên Chính Khí phái tới?” Lục Vô Thi lúc này nhớ tới cậu trước kia có nói qua, nếu Diệp Thần Tiêu là người Chính Khí phái tới, kia khẳng định là do ghê tởm bản thân mình. Hiện tại cậu lại bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ là Chính Khí có chiến thuật cao minh, muốn dẫn bại cậu từ mặt tâm lý đó ra?

“Chúng ta mới không cần làm cái loại sự việc đánh khinh thấp kém như vậy, đó là một việc ngoài ý muốn....”

“A...quả nhiên là bên Chính Khí.” Lục Vô Thi có được đáp án, trong lòng lại càng thêm mê mang.

“Người làm sao vậy?” Diệp Thần Tiêu cũng cảm giác được Lục Vô Thi có chút mất tự nhiên.

“Không có việc gì, người tùy ý đi, ta muốn đi nghỉ ngơi.” Lục Vô Thi miễn cưỡng đáp.

“A, sư phụ người chờ một chút, ta đem tài sản kí gửi cho người, uhm, ta đổi cái tiểu hiệu, để thêm hảo hữu đã.”

Diệp Thần Tiêu nói xong liền logout, không hề cho Lục Vô Thi cơ hội cự tuyệt.

Sau một khắc, Lục Vô Thi thấy hệ thống nhắc nhở: “Tuyệt Sắc Khuynh Thành thêm bạn làm hảo hữu.”

Lục Vô Thi kinh hãi bật danh sách hảo hữu, mở to hai mắt nhìn đi nhìn lại vài lần, không sai, đúng là cái tên trong ký ức cậu không thể quên được.

“Sư phụ, là ta, chờ ta qua sẽ trực tiếp giao dịch cho người.” Diệp Thần Tiêu dùng ID Tuyệt Sắc Khuynh Thành mật tin Lục Vô Thi.

“Không cần.” Lục Vô Thi thản nhiên nói.

“A?” Diệp Thần Tiêu khó hiểu.

“Ta nói không cần.” Lục Vô Thi đã cố gắng khắc chế cảm xúc của mình.

“Vì sao, ID này của ta có rất nhiều tiền a.”

“Người còn muốn gạt ta tới khi nào? VUU BÁN TÀ?” Lục Vô Thi sắc mặt trắng bệch đánh ra hàng chữ này gửi đi, sau đó màn hình bỗng nhiên tối đen.

Lục Vô Thi ngơ ngác nhìn màn hình tối đen một lúc lâu mới khôi phục được ý thức, nguyên lai là không cẩn thận đá nguồn điện tuột khỏi ổ cắm rồi.

Tác giả chen chân:

A, rốt cục chân tướng rõ ràng, tâm tình hảo vui sướng.

PS: lần trước khi PK, login Diệp Thần Tiêu không phải Vũ Bán Tà, sau này sẽ giải thích, bắt quá xem tất cả mọi người có vẻ hơi khó hiểu, nên nhân tiện nói rõ một chút.

9. Chương 9

Đờ dẫn cắm nguồn điện vào, Lục Vô Thi một lần nữa đăng nhập trò chơi. Diệp Thần Tiêu đổi lại acc chính Vũ Bán Tà, mật qua cho Lục Vô Thi: “Người còn nhớ Tuyệt Sắc Khuynh Thành à?”

Tuyệt Sắc Khuynh Thành của Vũ Bán Tà chỉ mới cấp 15, môn phái cũng chưa vào, chính là một cái acc tân thủ thuần túy.

Ngày trước, khi Kiếm Tam mới vừa công khai bản thử nghiệm, Lục Vô Thi lúc đầu lv cao hơn Vũ Bán Tà ba cấp, có ưu thế hơn, giúp hắn đánh con Boss nhỏ, hai người cũng chưa từng nói với nhau một câu nào, đánh xong đường ai nấy đi, hảo hữu cũng chẳng thêm.

Ước chừng một khoảng thời gian ngắn sau đó, Vũ Bán Tà dùng Tuyệt Sắc Khuynh Thành kí gửi một quyển bí tịch Vạn Hoa cho Lục Vô Thi, nói rằng để cảm tạ cậu hỗ trợ.

Từ đó về sau, hai người không có khúc mắc gì tới nhau nữa, mãi đến khi tiến vào bang hội đều có sự phân biệt rõ ràng.

Cho nên song phương cũng không xác định đối phương có còn nhớ rõ mình hay không, hơn nữa thân phận đối nghịch nên cũng ngầm hiểu đều không có nhắc tới, đương nhiên cũng cho rằng chuyện này đối phương đã sớm quên rồi.

Lục Vô Thi trong lòng cười lạnh vài tiếng, đáp: “Có cái gì lạ, người còn có gì để nói không?”

“A? Người trước đừng nóng giận a, ta không phải cố ý đi lừa gạt người mà, ngày đó ở quán trà là người chủ động trước mà.” Vũ Bán Tà vội vàng biện minh.

“Coi như ta đã sai, người còn chuyện gì nữa không?” Lục Vô Thi ngữ khí thật bình tĩnh, đại khái là giận quá nên vậy đi.

“Không, để ta giải thích, ta không nên gạt người.” Vũ Bán Tà và Lục Vô Thi đánh lâu như vậy, đối với cá tính đối phương có vẻ hiểu biết rõ, lúc này nếu cậu phát qua mấy câu mắng chửi thì sẽ không sao, ngược lại bình tĩnh như vậy tuyệt đối là có vấn đề.

“Xong rồi?”

“Ừ...Người muốn nghe cái gì nữa?” Vũ Bán Tà không bình tĩnh hỏi.

“Tạm biệt.” Lục Vô Thi sau khi gửi qua những lời này, liền quét đoán ném Vũ Bán Tà vào sổ đen. Sau lại khai trừ Diệp Thần Tiêu ra khỏi bang hội, đoạn tuyệt thầy trò, kéo sổ đen nốt.

Sau khi làm xong tất cả, quả nhiên tinh thần sảng khoái hơn nhiều.

Lục Vô Thi sau khi đá Diệp Thần Tiêu, trong bang hội liền ồn ào, dù sao tất cả mọi người đều biết Lục Vô Thi và Diệp Thần Tiêu gần đây cơ hồ như hình với bóng, nhao nhao trên kênh bang hội hỏi vì sao Diệp Thần Tiêu lại rời khỏi bang.

Lục Vô Thi bị rất nhiều người hỏi, chỉ đáp một câu: “Ai cũng có chí riêng, mọi người không cần để ý.”

Diệp Thần Tiêu ở trong bang cũng chỉ quen biết thân cận mỗi Lục Vô Thi, còn những người khác cũng không có quen thuộc mấy, cho nên đại khái cũng không quan tâm lắm, chỉ có một điểm làm Vân Yên cảm thấy sự tình không đúng lắm, hỏi: “Có phải chuyện gian tế là thật không?”

Lục Vô Thi cảm thấy nhức đầu, đơn giản nói: “Đừng hỏi, về sau cũng đừng nhắc đến cái tên Diệp Thần Tiêu nữa.”

Vân Yên người này cũng không phải là một người tốt đến thế, thêm nữa nhận thức Lục Vô Thi một thời gian dài, cũng không thêm để ý cậu có phóng lời lãnh khí hay không, lập tức bắm riết truy vấn không tha: “Thân (hôn), Diệp Thần Tiêu tới cùng với cậu là như thế nào...!”

Lục Vô Thi bị hỏi cảm thấy rất phiền, việc này vẫn giấu ở trong lòng, thế nhưng bị lời nói rõ ràng như thế kích thích, liền khai: “Diệp Thần Tiêu là Vợ Bán Tà.”

Vân yên bị cái thông tin này làm cho sững sờ như bom nổ chậm, sau một lúc hồi phục lại tinh thần, dùng rất nhiều dăm chấm than để diễn tả tâm tình mình: “Ta giết!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Lục Vô Thi cảm thấy trong nháy mắt bản thân như được an ủi.

“Vợ Bán Tà hẳn có bệnh sao, hay là có bệnh nhỉ, vẫn là có bệnh đi! Ta không tin hẳn lại là diệp viên! Có phải hẳn quá chuyên nghiệp hay không! Bang chủ đại nhân, cậu là đã đoạt bạn gái hay là đoạt bạn trai của hẳn vậy?” Vân Yên mặt tái mét không ngừng, biểu hiện cho thấy tâm tình cô rất không bình tĩnh.

“Nhưng mà cũng không đúng a, acc ngũ độc của hẳn luôn luôn đi theo cậu, quả thực thỉnh thoảng có tách ra, mở miệng một tiếng sư phụ, mở miệng một tiếng thích, cũng không giống như là đang trả thù nhỉ?” Vân Yên hiển nhiên đang lâm vào tình trạng hỗn loạn.

“Người bình tĩnh một chút...” Lục Vô Thi bắt đầu nói, sao phản ứng so với đương sự như cậu còn kịch liệt hơn vậy.

“Các cậu khẳng định còn có phát sinh sự việc khác đi, nói mau!” Giác quan thứ sáu của Vân Yên khá nhạy cảm, cô cũng không lãng phí phần thiên phú này.

“Ta không biết...” Lục Vô Thi thật sự không biết, cậu hiện tại đã không thể xác định được mình nghe được những lời kia thấy có phần là thật, cũng có phần là giả.

“Ta có thể đi hỏi Vợ Bán Tà được không?” Vân Yên theo bản năng quát hỏi.

“Không được!” Lục Vô Thi không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, nếu để cô đến hỏi còn không biết gặp phải cái thảm họa thiếu thân gì nữa.

Vân Yên vốn là không ôm ấp hi vọng gì, thu được câu trả lời này coi như toại nguyện nên cũng không có kiên trì, chỉ là dặn dò Lục Vô Thi nếu phát sinh chuyện gì nhất định phải thông báo cho mình biết.

Lục Vô Thi tùy tiện đáp lại, vô thức đi lang thang trong thành, cũng không biết muốn làm gì.

Một hồi sau, Vân Yên mới vừa ly khai lại kích động mật cậu: “Mau nhìn kênh thể giới!!! Khoái!!!”

Lục Vô Thi vốn thường không xem kênh thể giới, chỉ mở kênh bang hội hoặc là hảo hữu. Sau khi mở kênh thể giới ra, chỉ thấy chữ trắng chữ xanh trôi liên tục, nhìn kỹ nội dung, nhất thời đen mặt.

Chải quét kênh thể giới đều là người của Trà Lâu, liên tục liên tục, cũng không biết là bao nhiêu người đang phát.

[Mùng một tháng tư]: “Lục Vô Thi người tha thứ cho bang chủ của chúng ta đi, đem hẳn từ vỏ ốc nhỏ thả ra đi (ý nói kéo ra khỏi sổ đen ==!), hẳn nói ngàn vạn lần sai đều là do hẳn, người nếu có sinh khí thì trực tiếp đánh hẳn, mắng hẳn, hẳn tuyệt đối không phản kháng.”

[Phong a a a~]: “Mặc dù không biết bang chủ chúng ta và bang chủ đối địch đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà Trà Lâu luôn có quy củ, Bang Chủ như Thiên Lôi chỉ đầu đánh đó, cho nên thỉnh bang chủ đối địch tha thứ cho bang chủ của chúng ta đi, người nếu không đem hẳn từ vỏ ốc nhỏ phóng ra, hẳn sẽ tự tuyệt kinh mạch a.” (tự tuyệt kinh mạch: skill tự tử @@)

[Trầm Chu]: “Ừm....Mạc Thanh Liên người khuyên nhủ Lục Vô Thi nhà các người chút đi, ta bị Vợ Bán Tà làm phiền muốn chết đi được, nói là nếu việc này không giải quyết cho hẳn, hẳn sẽ lui trận doanh, nháo không được a.”

[Mạc Thanh Liên]: “Lục Vô Thi nhà chúng ta là một hài tử hiểu chuyện, khẳng định là Vưu Bán Tà nhà các người đã làm sai chuyện đi, sao hắn không tự đến đây giải thích a, không nói chuyện với người nữa, kêu hắn lui trận doanh đi, cho Ác Nhân Cốc chúng ta bắt đi một kẻ địch, chúng ta cao hứng còn không kịp a, Lục Vô Thi làm tốt lắm!”

[Mưa Qua Vân Yên]: Rốt cục sao lại thế này a, có ai ra giải thích một chút không!!!!”

Lục Vô Thi nhìn tốc độ phát tin trên kênh thế giới, bởi vì Vưu Bán Tà bị kéo vào sổ đen, cho nên bất luận hắn có nói gì thì cậu cũng đều không nhìn thấy, vì thế Vưu Bán Tà tìm người trong bang hội của mình bắt spam kênh thế giới.

Trừ bỏ Trà Lâu, còn có người trong bang hội của mình cầu chân tướng, thế giới spa, hảo hữu spam, bang hội spam, mặt tán gẫu cũng đình đình đang vang không ngừng.

Lục Vô Thi tùy tiện nói trong bang hai câu cho qua, bắt quá trên kênh thế giới người xem náo nhiệt thật nhiều, dù sao Lục Vô Thi và Vưu Bán Tá đề là nhân sĩ nổi tiếng, rất nhanh hấp dẫn không ít người tới xếp hàng hóng, lại vẽ ra một câu chuyện tình yêu.

Chỉ huy Ác Nhân cốc Mạc Thanh Liên một bên trêu đùa chỉ huy của Chính Khí- Huy Trầm, một bên pm hỏi Lục Vô Thi đã xảy ra chuyện gì.

Dù sao sự tình đều đã đến mức này rồi, Lục Vô Thi đơn giản là “bình nứt không sợ bể”, đem chuyện Vưu Bán Tà lấy tiểu hiệu tiếp cận mình nói ra, nhưng còn về vấn đề hắn dùng acc Diệp Thần Tiêu thổ lộ với mình thì giữ kín.

Mạc Thanh Liên trầm ngâm một hồi nói: “Cứ như thế tha thứ thì quá tiện nghi cho hắn rồi, dù sao cũng phải bắt hắn cho người một cái “thẻ non hẹn biển chân” thành a.”

“....Lỗi suy nghĩ của người thật sự khác người a.” Lục Vô Thi chân tâm thật ý nói.

“Nếu không kêu hắn đổi trận doanh tới bên chúng ta làm trâu làm ngựa mấy tháng rồi mới thả về, người cảm thấy như thế nào?” Mạc Thanh Liên tiếp tục phát huy sức tưởng tượng của mình.

“Ta không nghĩ tha thứ cho hắn.” Lục Vô Thi bất đắc dĩ.

“Nha, chơi trò chơi thôi, trọng yếu nhất là để vui vẻ, sự tình đến nước này Vưu Bán Tà cũng không muốn thành ra như thế đâu.”

“Lăn.” Lục Vô Thi quyết đoán đóng cửa sổ tán gẫu với Mạc Thanh Liên.

Bị ái tướng nhà mình đuổi đi, Mạc Thanh Liên đành phải lên kênh thế giới: “Vưu Bán Tà, ta giúp người khuyên qua, nhưng mà Lục Vô Thi nhà chúng ta tính tình người cũng đã biết, ta thấy không bằng nhân cơ hội này người chuyển tới Ác Nhân thôi, khoảng cách xa nhất trên thế giới chính là người ở Chính Khí Minh, hắn tại Ác Nhân Cốc ~”

[Trầm Chu]: “Quang minh chính đại đục khoét, xem ta như không tồn tại phải không? Vưu Bán Tà sinh là người Chính Khí Minh, chết cũng là quỷ của Chính Khí Minh, không bằng Lục Vô Thi tới Chính Khí Minh đi, ta vẫn cảm thấy tính tình của người ổn, quang minh lỗi lạc, không thích hợp đi theo Mạc Thanh Liên hỗn nháo.”

Lục Vô Thi nháy mắt thấy chữ trắng xanh càng ngày càng nhiều, bắt đầu muốn nói một hai câu để dập tắt chuyện dờ hơi này, bắt quá hiện tại xem ra nếu cậu lên tiếng sợ lại là một màn vong tân, vì thế Lục Vô Thi quyết định đóng cửa kênh thế giới, nhắm mắt làm ngơ.

10. Chương 10

Bởi vì hai nhân vật chính đều im hơi lặng tiếng nên những người chơi khác đều dần quên đi, nội dung trên kênh thế giới lại phong phú như bình thường. Người không biết chuyện đại khái cho rằng sự kiện lần này như một bức màn dần dần buông xuống.

Nhưng mà đối với Lục Vô Thi mà nói sự thật luôn tàn khốc.

Bởi vì những người vừa mới chải quét trên kênh thế giới hiện tại đều dắt nhau tới kênh mật tán gẫu của cậu, lại không thể kéo đen toàn bộ. Những người khác rất dễ đối phó, nhưng chỉ huy của Chính Khí, Trầm Chu da mặt quá dày, đầu óc thiếu muối, nhất quyết muốn cậu và Vưu Bán Tà hòa giải.

Lục Vô Thi không thể nhịn được nữa, nói thẳng: “Vốn là đối lập trận doanh, như bây giờ không phải là bình thường sao!”

Nào biết Trầm Chu cùng Mạc Thanh Liêm một dạng giống nhau, trong đầu không biết bị hỏng chỗ nào, nghiêm trang nói: “Yêu nhau giết nhau mới là đạo lý.”

Lục Vô Thi quyết định dùng chiêu out game đại pháp. Người nào muốn điên thì cứ điên đi.

Lục Vô Thi buổi tối logout đi xem phim, dạo diễn đàn làm bản thân thoải mái vui vẻ, nghĩ muốn ngủ sớm.

Chẳng qua là cả đêm không mò mẫm trò chơi liền có điểm nhớ, sáng sớm ngày hôm sau mở máy tính lên.

Con chuột tại biểu tượng Kiểm Tam đi qua đi lại, sau khi xoắn xuýt một phen, Lục Vô Thi kích vào đăng nhập.

Vốn chỉ muốn tùy tiện tìm người nói chuyện phiếm, không nghĩ tới vừa lên thì góc phải màn hình đã bắt đầu điên cuồng chớp nháy.

Lục Vô Thi lệ rơi đầy mặt, quên đem Vưu Bán Tà kéo đen!

“Sư phụ, ta thật sự không có cố ý lừa gạt người T^T”

“Sư phụ, người cho ta nói một câu thôi, không cần kéo đen ta nha....”

“Lục Vô Thi, người như thế nào lại nhỏ mọn như vậy, ta cũng không phải cố ý lừa gạt người!”

“Lục Vô Thi, người còn không giải trừ chặn nói, ta sẽ khiến cho rất rất nhiều người đi spam kênh thế giới của người?”

“Sát, cho điểm phản ứng!”

“Aizz, là ta sai rồi, ngàn vạn lần đều là ta sai, người đừng sinh khí, muốn đánh thì tùy người, được không?”

“Nhưng ta làm như thế cũng chỉ vì ta thực sự rất thích người.”

Lục Vô Thi nhìn thấy điều này, trái tim bỗng nhiên có phần không thể khống chế, đập nhanh kịch liệt như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực. Càng thêm một trận chua xót dâng tới, đem lý trí cậu cọ rửa sạch sẽ, chuột tự động không thể khống chế cứ thế tiếp tục kéo xuống dưới.

“Diệp Thần Tiêu là acc nhỏ ta luyện chơi, ai mà nghĩ lại đụng mặt người ở quán trà, còn bị người chọn làm nhiệm vụ biểu tình, người hiện tại biết ta vẫn thích người a, khi đó ta cảm thấy quan hệ giữa acc lớn của ta và người rất khó thay đổi, nhất thời ám đầu giả bộ là người mới, nghĩ muốn bắt đầu lại từ đầu. Kỳ thật vốn cũng không ôm ấp nhiều hi vọng, không nghĩ tới cứ nhiên thành công, người cũng thật khó lừa a, ở trước mặt ta người như thế nào lại cẩn thận như thế? Thời gian ta vào acc Diệp Thần Tiêu càng lâu, quan hệ với người càng tốt, lại càng cảm thấy Vưu Bán Tà không thể diễn trò, cho nên cũng không muốn nói ra chân tướng. Về sau ta dùng Diệp Thần Tiêu thổ lộ với người, trong lòng cũng biết tám phần là không thành công, đúng là ta xấu lắm, làm nũng người lại do dự, đừng nói với ta là người không do dự, ta đã sớm nhận ra, ta có điểm lo lắng, cũng có chút sinh khí, lo lắng chân tướng bị vạch trần, tức người cứ nhiên đối với một người mới quen biết một tháng tốt như vậy. Cho nên ta liền dùng Tuyệt Sắc Khuynh Thành đi dò xét người, vốn nghĩ người đã sớm quên, không ngờ người thật sự còn nhớ rõ. Là ta sai, ta không nên dối gạt người, nhưng người phải tin tưởng ta, ta dùng tiểu hiệu tiếp cận người không có một phần quan hệ nào tới trận doanh, ta nói không có một câu dối trá, mau phóng ta ra khỏi hắc ốc a, để ta tự mình giải thích cho người có được không?”

Lục Vô Thi một bên ngồi xem tin nhắn của Vưu Bán Tà, một bên hồi ức lại ngày cậu quen hẳn, lại đến bản đồ chém giết, sau cùng là lần Diệp Thần Tiêu thổ lộ với mình, ước chừng thời gian hai năm có dư, có buồn có vui. Hai năm trước, bằng hữu quanh cậu không ngừng ly khai, lại nhận thức bằng hữu mới, duy nhất chỉ có một người lưu lại từ bản thử nghiệm tới giờ, chính là Vưu Bán Tà thù nhân. Nghĩ như vậy lại có loại cảm giác hiểu nhau không cần nói.

Lục Vô Thi lặng im một lúc, mở trò chơi ra.

Hiện tại là chín giờ sáng, đa số ngoạn gia không ở tuyến, Lục Vô Thi không nghĩ tới Vưu Bán Tà cư nhiên ở đây. Bất quá dường như đã quyết định chủ ý, Lục Vô Thi giải trừ che chắn đối với Vưu Bán Tà, bên kia tán gẫu lập tức gửi lại đây.

“..... Sát, người cuối cùng cũng đồng ý phóng lão tử ra!”

“..... Diệp Thần Tiêu thật là người sao? Lục Vô Thi không cần suy nghĩ liền đánh ra mấy chữ này, trên thực tế cậu thật sự không thể liên hệ Vưu Bán Tà và Diệp Thần Tiêu là một người, hai người kia phong cách thật sự khác nhau quá xa.

“A? Người này là có ý tứ gì, Diệp Thần Tiêu là acc nhỏ ta tùy tiện lập chơi.” Vưu Bán Tà không hiểu Lục Vô Thi nghĩ vấn cái gì.

“Ngày hôm qua lúc tỷ thí với người, Diệp Thần Tiêu sao lại có thể login.” Lục Vô Thi trong lòng rõ ràng nếu Vưu Bán Tà mở một lúc hai acc, tuyệt đối không thắng được cậu, từ khi biết Diệp Thần Tiêu là Vưu Bán Tà đến nay, cậu đã từng vài lần vì chi tiết đó mà cự tuyệt tin tưởng chuyện này.

“Đó là trùng hợp, Trầm Chu muốn nguyên liệu, ta để hắc vào acc kia tự lấy, nguyên lai người không yên lòng là vì cái này?” Vưu Bán Tà suy đoán nói.

“A....” Tuy biết là không có khả năng, nhưng thời điểm nghe được chính miệng hắc nói ra vẫn khó tránh khỏi thất vọng.

“Ta nói, người không phải là thích Diệp Thần Tiêu chứ không thích bản nhân chứ!” Vưu Bán Tà bỗng nhiên kích động hồi hân.

“.....” Đối với vấn đề này, kỳ thật chính Lục Vô Thi cũng không thể xác định.

“Ta kháo! Không biết lão tử đã tạo ra cái nghiệt gì, tự mình tạo ra tình địch cho mình!” Vưu Bán Tà lúc này có mười hai vạn phần hối hận, sớm biết như vậy lúc trước nên quyết đoán trực tiếp áp đảo, hiện tại thì chế giễu rồi, người ta thích con người mà hắc ngụy trang a.

Nhưng mà chuyện này cũng không thể trách Lục Vô Thi được, ai mà nghĩ tới cái người mỗi ngày chạy theo người chà đạp, chạy theo người giết người kỳ thật trong lòng thích người? Nay tới cùng là S thuộc tính bạo phát hay là nhị hóa?

“Ta chốc nữa phải đem Diệp Thần Tiêu xóa sạch!” Vưu Bán Tà hung hăng nói.

“..... Không được.” Lục Vô Thi tuy không quen nhìn Diệp Thần Tiêu bộ dạng Tiểu Hồ Tử Dao Ba Kiếm, nhưng là nghĩ đến từ nay về sau không còn được nhìn thấy hắc nữa, cậu liền cảm thấy một trận đau lòng.

Mà Vưu Bán Tà hối hận muốn chết, đi cầu xin GM hồi hồ sơ.

“Được rồi, ta đây không xóa nữa, bất quá người vẫn nợ ta một câu trả lời?” Vưu Bán Tà truy vấn.

“Người nói muốn giải thích với ta.” Lục Vô Thi cảm thấy tuy mình nộ khí đã tiêu, nhưng vẫn còn một chút ầm ục.

“Người chờ ta một chút.”

Vưu Bán Tà nói xong dùng Thần Hành bay đến Trường An nơi Lục Vô Thi đang đứng, tìm một phen liền phát hiện nhân vật Lục Vô Thi.

“Đây mới gọi là giáp mặt.” Vưu Bán Tà cười ngựa đứng trước mặt Vạn Hoa đang ngăn người, đắc ý nói.

“Lục Vô Thi, ta không nên đối gạt người, là ta sai lầm rồi, về sau sẽ không, người tha thứ ta đi?”

Vưu Bán Tà nói gần từng tiếng đánh vào lòng cậu, rõ ràng chỉ là hai nhân vật trong trò chơi, Lục Vô Thi giống như đặt mình vào đó vậy, như tận mắt tận tai nghe thấy.

“Ừm.” Lục Vô Thi trong lòng nhớ kỹ, nhẹ nhàng đánh bàn phím, trong nháy mắt nhện không được nở nụ cười.

“Rất phu diễn!” Vưu Bán Tà hồi phục.

“Muội người, cút.” Lục Vô Thi ôn nhu trong lòng nháy mắt tiêu thất hầu như không còn một mống.

“Vậy người có nguyện ý cùng một chỗ với ta hay không?” Vưu Bán Tà thừa thắng xông lên.

“Không muốn.” Lục Vô Thi không chút do dự hồi đáp.

“Không thể thuận theo người.” Vưu Bán Tà vừa nói vừa thao tác.

Lục Vô Thi còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy bên cạnh mình nhanh chóng xoát ra một vòng khói lửa, mà hệ thống nhưng lại phát thông cáo.

“Giang hồ khoái mã phi báo! Đại hiệp Vưu Bán Tà tại Trường An đối Lục Vô Thi sử dụng Thực Chân Chi Tâm trong truyền thuyết! Muốn tuyên cáo với thiên hạ: Vưu Bán Tà ái mộ Lục Vô Thi, có nhật nguyệt chứng minh, thiên địa chứng giám.”

Này còn chưa xong, Lục Vô Thi ngay cả một câu ngăn lại chưa kịp đánh ra, liền thấy phụ cận xuất hiện một vòng hoa tươi, hệ thống lại nảy sinh thông cáo thẻ non hẹn biển mới.

Tuy hiện tại ngoạn gia online trò chơi không tính là nhiều, nhưng nhân dân thế giới vẫn nổi lên sôi trào, hai vị nhân vật chính hôm qua không phụ sự mong đợi của mọi người, tiếp tục cung cấp đề tài cho quần nhiệt tình chế tạo chúng bát quái: “Vưu Bán Tà với Lục Vô Thi các người về nhà ông bà kết hôn đi!” Chải quét đầy kênh thế giới.

Lục Vô Thi cố gắng khắc chế tâm tình muốn gầm thét của mình, nói với Vưu Bán Tà: “Người nổi điên cái gì a, có dừng lại cho ta không!”

“Mạc Thanh Liên bảo ta phóng đủ một trăm cái Thực Chân Chi Tâm và Thẻ Non Hẹn Biển, như vậy liền đem người gả cho ta.” Vưu Bán Tà còn thật sự nói, đánh xong chữ lại tiếp tục phóng Thực Chân.

“Lão tử cũng không phải của hần! Người mau dừng lại, nếu không lại chặn người!” Lục Vô Thi hiện tại ngoại trừ cảm thấy dọa người thì vẫn là cảm thấy quá dọa người, hận không thể logout từ đây, không online mới tốt.

“Vậy được rồi, bắt quá ta cảm thấy rất đẹp mắt nha ~” Vưu Bán Tà tả hữu lay động cơ thể giống như đang cẩn thận quan sát.

“Khó coi chết đi được, thẩm mỹ của người kiểu gì vậy, người không phải là chỉ biết tác đồ sao.” Lục Vô Thi nói.

“Đó là muội muội ta làm, ngoạn ý kia ca nhưng là muốn làm cũng không được.” (ý là tấm ảnh Vưu Bán Tà chụp 2 người up lên diễn đàn ấy)

“.” Lục Vô Thi rất không muốn thừa nhận cậu từng bị hần làm cảm động.

“Aizz, người thích ta không, nói thật đi.” Vưu Bán Tà bỗng nhiên lại bắt đầu truy vấn.

“Một điểm cũng không.” Lục Vô Thi không chút nghĩ ngợi trả lời, lại sung sướng nhếch khóe miệng.

“Sát! Lúc trước người thua đã đáp ứng ta một việc, ta hiện tại muốn người nói người thích ta!” Vưu Bán Tà hao phí tâm tư, vẫn là không đối được một câu trả lời khẳng định, cực kỳ nóng nảy.

“Lại không ai làm chứng, lời nói chỉ là vô căn cứ.” Lục Vô Thi quả thật đã quên còn có chuyện này, hiện tại ngấm lại, Vưu Bán Tà là đã sớm tính toán hảo.

“Ta đi, Lục Vô Thi người không tuân thủ ước định! Ác Nhân Cốc các người quả nhiên đều là tiểu nhân bội bạc!”

“Bắn đồ pháo tự trọng.”

“Lôi đài tỷ thí, ba trận hai ăn, có dám hay không?”

“Biển, không rảnh bồi người ngoạn chơi, làm nhiệm vụ đây, tạm biệt.”

Vưu Bán Tà giận không kiềm được, trực tiếp ngay tại kênh trận doanh triệu tập ngoạn gia phe Chính Khí Minh, thề phải vây giết Lục Vô Thi tại cửa phụ bản.

Vân Yên cô nương bất hạnh đi theo Lục Vô Thi đi làm nhiệm vụ hằng ngày, sau khi chết vài lần, nằm trên mặt đất nghĩ mãi không ra, mới vừa rồi còn tú ân ái trên kênh thế giới, nhanh như vậy đã quay ra trở mặt, giết nhau không tính đi, lại còn kéo cô ra làm đệm lưng, đồ cầu nam nam!

Lục Vô Thi bình tĩnh hồi đáp: “Yêu nhau giết nhau mới là vương đạo, Trầm Chu nói vậy.”

-END-

Có phải không nghĩ tới là kết thúc hay không ? Kỳ thật bản thân ta cũng không nghĩ tới

Đại khái lại có phiên ngoại đi.

Cám ơn các cô nương đã xem (3)

11. Chương 11: Pn1

Vưu Bán Tà vẫn tự nhận bản thân là một người đàn ông thành đạt, ở trong trò chơi tự nhiên cũng là một ngoạn gia thành công.

Chỉ là gần đây có chuyện làm hắn thập phần buồn rầu, thế nên hắn không khỏi hoài nghi năng lực bản thân.

Chuyện này chính là Vưu Bán Tà đang thăm mền một người con trai, đúng, cũng là đàn ông, người kia tựa hồ không hề để ý đến hắn, hoặc là nói để ý đến acc Vưu Bán Tà.

Vưu Bán Tà còn có một acc khác tên là Diệp Thần Tiêu , là một tiểu hiệu ngũ độc, để dụ dỗ người hắn thích, các loại hành động bán manh làm nũng hay bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào hắn đều dùng, hoàn toàn từ bỏ tiêu chí làm người thành công của hắn.

May mà hiệu quả không sai, người kia tựa hồ tiếp thụ hắn.

Sự thật chứng minh, dùng mấy từ lập lờ nước đôi để hình dung cho thấy sự tình không hề hoàn mỹ.

Vưu Bán Tà không hài lòng ở chỗ, cái người kia chỉ khi hắn vào acc Diệp Thần Tiêu mới biểu hiện ra hành vi ”Thích” hoặc ”Đề ý”. Mà lúc hắn vào acc Vưu Bán Tà thì người ta chỉ có một biểu tình: “Đi chết đi, đi chết đi, đi chết đi”.

Vưu Bán Tà suy nghĩ, kết quả này xét đến cùng là do hắn tạo nghiệt, cho nên nếu muốn thay đổi thì vẫn là tự mình tới nghĩ biện pháp thôi. Vừa nghĩ đến biện pháp, nếu thích nũng nịu, nhõng nhẽo, vậy hắn dùng cái acc kia với nhân cách ngược lại xem đối phương thích cái nào.

Vì thế Lục Vô Thi, đúng, người Vưu Bán Tà thích tên là Lục Vô Thi, khi login lại, nhận được mật tán gẫu của Vưu Bán Tà như thế này.

“Sư phụ, sư phụ, chúng ta đi làm nhiệm vụ hằng ngày đi ~”

Lục Vô Thi nhìn chằm chằm mật ngữ chữ trước mắt này sợ run cả người, miễn cưỡng đáp: “Ai là sư phụ người a, bị người khác thấy ta làm nhiệm vụ với người chẳng phải mất hết mặt mũi của Ác Nhân Cốc sao.”

Vưu Bán Tà nhìn mấy chữ này, miệng phun ra một búng máu, rất muốn lấy thân đè lên cái tên trì ngốc này, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn xuống, tiếp tục dùng ngữ khí của Diệp Thần Tiêu nói: “Đừng nói như vậy mà, người ta hôm nay chờ người một ngày ~”

Chính mình nói xong cũng là một trận rét run, nói ở acc Diệp Thần Tiêu thì không cảm thấy gì, nhưng đối sang Vưu Bán Tà liền. ghê tởm như vậy?

Tiếp theo, Vưu Bán Tà nhìn kênh hệ thống nhắc nhở, hảo hữu của các hạ Lục Vô Thi logout.

Cư nhiên, cư nhiên logout?!

Vưu Bán Tà tâm phát hỏa, lập tức nói trên lệnh thế giới: “Treo giải thưởng một trăm kim cho ai giết được Lục Vô Thi và người trong bang hội Gió Thổi Mây Trôi, bất kể là ở khu an toàn hay không, có tạ uyên chứng giám, tuyệt không gạt người.

Kênh thế giới lúc này rất nhanh lại náo nhiệt lại, có người theo phong trào đối với đối thủ một mất một còn của mình ra tay, có người lên án mạnh mẽ Vưu Bán Tà là đồ ngốc, có người trực tiếp thông báo vị trí, còn có vị bất quá kể chuyện Vưu Bán Tà và Lục Vô Thi yêu nhau giết nhau từ đầu đến cuối.

Vưu Bán Tà vốn chỉ muốn hả giận, cũng không thiệt tình muốn đi đuổi giết người ta, trái lại người của Gió Thổi Mây Trôi phát hỏa, chặn hấn ở cổng lối vào phụ bản giết. Đáng tiếc Vưu Bán Tà không phải loại sợ phiền toái, thấy thế lập tức triệu tập bang hội mình, rất nhanh như thường lệ phát triển thành quần chiến, đáng tiếc Lục Vô Thi không có ở đây, Vưu Bán Tà hứng thú có điểm thiêu thiêu.

Bất quá Vưu Bán Tà cảm xúc tụt dốc cũng không kéo dài, bởi vì Lục Vô Thi lại online.

Chẳng những online, mà còn chạy thẳng đến chỗ hấn, người còn chưa tới, phù hoa lãng nhụy đã tới trước.

Vưu Bán Tà cười gằn nhảy lên ngựa, trường mâu trong tay múa đến uy vũ sinh phong, vó ngựa hướng lên đại não Lục Vô Thi hung hăng giẫm lên.

Hai người đánh đến hăng say, cũng không biết là cố ý hay là vô tình, dần dần thoát ly khỏi địa phương đám người chen chúc, trốn ở góc bản đồ triển đấu rất lâu, có lẽ là do Lục Vô Thi ý chí chiến đấu dũng mãnh, cuối cùng đem Vưu Bán Tà đâm ngã.

Lục Vô Thi dẫm lên thi thể Vưu Bán Tà, nói: “Tiền bộ a, lại còn treo giải thưởng?”

Vưu Bán Tà điều chỉnh ống kính một phen, nhìn khuôn mặt Lục Vô Thi ở cự li gần, nói: “Ta chỉ là muốn người login thôi.”

“Sát! Sát! Sát! Người hảo hảo nói chuyện cho lão tử!” Lục Vô Thi thủy chung không thể tiếp thu Vưu Bán Tà sử dụng khẩu khí của Diệt Thần Tiêu nói chuyện.

“Người không phải thích như vậy sao?”

“Người từ đâu cho ra kết luận như vậy.”

“Hành vi của người nói cho ta biết!”

“IQ của người cao vậy.” Lục Vô Thi ngồi thiền trên mặt đất, nhìn thi thể Vưu Bán Tà, khinh thường nói.

“Vậy người tại sao không nói thích ta?” Vưu Bán Tà đã đến giờ sống lại, thân thể nhảy lên, tĩnh tọa.

Lục Vô Thi lập tức đứng lên dùng tốc độ chớp nhoáng cho hấn hít đất.

“. Phắc, người mưu sát chồng coi như xong, cư nhiên lại còn ám toán!” Vưu Bán Tà ủy khuất cực kỳ, cảm thấy mình như thiếu nữ bị gia bạo.

“Cho nên ta nói, người là nên động não.” Lục Vô Thi chậm rãi ngồi xuống, tiếp tục thưởng thức thi thể Vưu Bán Tà. Cậu phải thừa nhận là Vưu Bán Tà nằm xuống so với đứng lên nhìn thuận mắt hơn thật.

“Người là ý vào lão tử sủng người đi.”

“.” Lục Vô Thi bị ghen hợm, loại khẩu khí này, loại nội dung này làm cậu toàn thân nổi da gà.

“Cảm động nói không nên lời hử?” Vưu Bán Tà nhìn mình trên màn hình thời gian sống lại còn 4 phút, quyết định tạm thời nằm cùng Lục Vô Thi ngắm trăng, từ thi từ ca phú bàn tới triết học nhân sinh.

“Ta thấy hấn là ghê tởm nói không nên lời?”

“Trầm Chu quả nhiên không nói bậy.” Vưu Bán Tà cảm thán.

“Cái gì?” Lục Vô Thi ngạc nhiên nói.

“Hấn nói, người là biệt nữ thụ, đối với người như vậy, có nói nhiều đến mấy cũng vô ích, trực tiếp áp đảo là thượng sách.”

“Mẹ nó, hiện tại bị áp đảo là người mới đúng, người mới là biệt nữ thụ, toàn bộ Chính Khí Minh các người mới là biệt nữ thụ.”

“Thỉnh tự trọng.” Vưu Bán Tà thời điểm nói ra những lời này cảm thấy thật sảng khoái, lần trước bị Lục Vô Thi dùng những lời này đả kích, trong lòng hắn khá bức tức.

“Đi thôi.” Lục Vô Thi đứng lên nói.

“A?” Vưu Bán Tà có chút phản ứng không kịp.

“Người không phải nói đi phụ bản?”

“... Người không phải là lừa ta đứng dậy sau đó lại giết chết ta chứ?” Vưu Bán Tà có chút không xác định.

Lục Vô Thi không đáp, trực tiếp lên ngựa bỏ của chạy lấy người. Vưu Bán Tà thấy thế vội vàng bò lên, thuận tiện gửi đi lời mời tổ đội.

“Kỳ thật, là ta có chút không quen.” Lục Vô Thi một bên chạy đến phụ bản, một bên nói.

“Không quen cái gì?”

“Quan hệ của chúng ta.”

Lục Vô Thi còn chưa nói xong, bất quá Vưu Bán Tà đã hiểu, bọn họ trước kia là tử địch, chỉ hận không thể mỗi ngày giết nhau một trăm lần, hiện tại thế nhưng lại là. người yêu, tuy nhiên còn phải thêm một câu ‘yêu nhau giết nhau’ trong ngoặc nữa.

“Thời điểm ta ba mươi cấp, người ba mươi ba cấp là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, lúc ấy người cái gì cũng chưa nói, giúp ta đánh con Boss mà ta đánh ba lần không xong, đánh xong ta chưa kịp nói một câu liền thối lui. Trong ký ức của ta, người vẫn luôn lưu lại ở thời điểm đó. Trong mắt ta, người vẫn đều là bằng hữu của ta.”

Lục Vô Thi nhìn mấy câu này thì trầm mặc thật lâu mới nói: “Nhưng mà, đã quen.” Đã quen nhìn thấy người liền giết. Lục Vô Thi như trước không nói câu đầy đủ, nhưng là cậu tin tưởng Vưu Bán Tà nghe hiểu.

“Vậy bồi dưỡng thói quen mới.”

“Ừ.” Lục Vô Thi hiếm khi thẳng thắn đáp. Hắn là không quá khó khăn, cậu nghĩ.

“Không bằng, trước tiên bắt đầu bồi dưỡng từ đoạn người thích ta ?” Vưu Bán Tà thật sự nói.

“... .” Cái này quá khó.

“Vậy trước hết cùng nhau bồi dưỡng một số thói quen thông thường, người kêu người hay ta kêu người?” Vưu Bán Tà thiện giải nhân ý, nói.

Lục Vô Thi nghĩ nghĩ cậu sẽ cùng toàn bộ đội ngũ của Trà Lâu cùng một chỗ cả ngày, hoặc là Vưu Bán Tà cùng toàn bộ Gió Thổi Mây Phun cùng nhau cả ngày, đều có điểm quá kinh sợ rồi.

“Không bằng, kêu trên kênh thế giới đi?” Lục Vô Thi đề nghị.

Hai người hiếm khi thống nhất ý kiến, rất nhanh liền tổ đầy đội ngũ năm người, có T (tank), có sữa (phái buff máu), có dame. Vốn hành trình phụ bản lần này sẽ suôn sẻ, chỉ tiếc hai người bọn hắn gần đây rất nổi tiếng trên trên thế giới.

Ba người tiến vào đội không ai là không đối với Vưu Bán Tà và Lục Vô Thi tấm tắc lấy làm kỳ lạ, hơn nữa tận sức truyền tin cho kênh hảo hữu từng tiếng nói cử chỉ của bọn hắn.

Cũng không biết là bằng hữu của người nào lộ ra bí mật, chuyện Vưu Bán Tà và Lục Vô Thi dặt tay nhau đi phụ bản rất nhanh bị công bố trên kênh thế giới, nhất thời những ngoạn gia Bát Quái các lại bắt đầu sung sướng bàn tán, trong đó không ít người của Trà Lâu và Gió Thổi Mây Trôi, rất có cảm giác hiểu nhau không cần nói.

“Alô.” Lục Vô Thi lặng lẽ mặt Vưu Bán Tà.

“Thân ái, cứ coi bọn họ là phù vân.” Vưu Bán Tà da mặt so với Lục Vô Thi quả thật dày hơn.

Đang lúc Lục Vô Thi quyết định cố gắng một phen, trên thế giới có người nói: “Cầu vầy xem quá trình Vưu Bán Tà đẩy ngã Lục Vô Thi,” hơn nữa nhanh chóng có một đồng người bắt đầu xếp hàng.

Lục Vô Thi nhất thời tức giận trong lòng, dựa vào cái gì không phải là cậu áp đảo Vưu Bán Tà, tức sùi bọt mép quyết định chặn từ căn nguyên, nói với Vưu Bán Tà: “Người đi đổi sang acc Diệp Thần Tiêu, nếu không từ sau ta sẽ tái không đi phụ bản với người nữa.”

Vưu Bán Tà khiêng trường thương tiến lên một bước, cả thân thể được màn đêm bao phủ, bóng lưng trên tuyết xem ra hết sức tịch mịch cô liêu.

Phiên ngoại một hoàn

12. Chương 12: Pn2

Vụng trộm ném lên Cập Nhật mới.

Phiên ngoại 2: hai mươi đề tài

Adventure(mạo hiểm)

Diệp Thần Tiêu thừa dịp Lục Vô Thi không online vụng trộm cho acc về bang Tió Thối Mây Trôi.

Angst(lo âu)

Acc Diệp Thần Tiêu mấy ngày nay không sáng, Lục Vô Thi chỉ nhìn thấy Vưu Bán Tà.

Crime(bối đức)

Vưu Bán Tà và Lục Vô Thi tại Hoa Hải cử hành hôn lễ long trọng, hơn nữa thối lui trận doanh, song song trung lập.

Crossover(đồng nghiệp hỗn hợp)

Lục Vô Thi trên đường đi giết Vưu Bán Tà gặp Công Tử Đa Tình và Hương Bạch Dịch, ba người tổ đội cùng đi.

Death(tử vong)

Vân Yên lại một lần nữa cùng Lục Vô Thi bị chặn giết ở cổng phụ bản.

EpisodeRelated(hé lộ nội dung)

Có lẽ không có phiên ngoại thứ ba.

Fantasy(ảo tưởng)

Lục Vô Thi chịu không nổi Vưu Bán Tà đeo bám dai dẳng dụ vào Chính Khí Minh, về sau vô luận là ở chiến trường, đấu trường hay là dã ngoại, đều là đối tượng đầu tiên bị Mạc Thanh Liên phát lệnh đồ sát.

Fetish(luyến vật phích)

Lục Vô Thi trong kho hàng vẫn còn giữ cuốn bí tịch năm đó Vưu Bán Tà đưa.

FirstTime(lần đầu tiên)

Vưu Bán Tà thoải mái kéo áo sơ mi trắng của Lục Vô Thi, si mê vuốt ve làn da cậu, ngón tay chậm rãi dời xuống, dần dần trượt đến bụng dưới, xúc cảm bóng loáng nhẵn nhụi làm hắn dực vọng càng ngày càng bành trướng.

Lục Vô Thi bán ngựa đầu tựa vào vai Vưu Bán Tà, trong cổ bật ra mấy tiếng rên rỉ mơ hồ, ánh mắt mê ly.

Vưu Bán Tà cổ tay run lên, giữ chặt đầu Lục Vô Thi hung hăng hôn môi, phát ra âm thanh ‘chật chịt’ vang dội.

Đằng sau lược bỏ một ngàn chữ.

FutureFic(tương lai)

Vưu Bán Tà trong lúc vô ý biết được bản thân hấn và Lục Vô Thi ở chung một thành phố, vì thế định ra kế hoạch PK người thật việc thật chu đáo chặt chẽ.

Horror(kinh dị)

Hôm nay hồi hồ sơ. (ko hiểu)

Kinky(biến thái / cổ quái)

Vưu Bán Tà thích nhất ở trên giường gọi Lục Vô Thi là sư phụ.

Parody(mô phỏng)

Mạc Thanh Liên được gợi ý cũng lập một acc nhỏ đi tiếp cận Trầm Chu, không nghĩ qua là bị Trầm Chu kêu hô lão bà, chứa chứa hấn thành thói quen.

Poetry(thơ ca / thơ)

Em gái Vưu Bán Tà thức suốt đêm viết một bài thơ chúc mừng ca ca và Lục Vô Thi trăm năm hảo hợp.

Romance(lãng mạn)

Vưu Bán Tà tiêu hết tiền trong game rồi vẫn chưa bắn đủ một trăm cái Thực Chân Chi Tâm và Thẻ Non Hẹn Biển.

Suspense(trì hoãn)

Vưu Bán Tà sau khi đi tìm Lục Vô Thi PK ở ngoài, nửa đêm vẫn chưa thấy về nhà.

Tragedy(bi kịch)

Lục Vô Thi rốt cục thừa nhận cậu rất thích Diệp Thần Tiêu.

AU(Alternate Universe, song song vũ trụ kịch tình)

Vưu Bán Tà cố gắng mở to mắt, mờ mịt phát hiện mình đang nằm trên giường.

Bên cạnh có hai người tóc dài đen nhánh cười nói: “Vưu Bán Tà ngược lại thật sự là mạng lớn, bị Dương Minh chỉ của ta bắn trúng tim cứ nhiên không chết.”

Vưu Bán Tà cảm giác thanh âm này có phần quen thuộc, chìm vào giấc ngủ.

OOC(Out of Character, nhân vật cá tính lệch lạc)

Lục Vô Thi vẩy vẩy tóc, nhẹ nhàng sờ sờ mặt mình, mỉm cười, ngồi đối diện Vưu Bán Tà nói: quỳ xuống liếm cho ta.

13. Chương 13: Pn3

Gu: Vì bộ này là toàn về thể giới trong game, nên không có H, nhưng vì các reader của chị Tg muốn có xôi thịt để ăn và một phần vì bà muốn cho ông Vưu Bán Tà có ít phúc lợi nên viết cái PN này, với lại bà cũng muốn có cảnh H =)))

Tác Giả: Phiên ngoại 3 là thể giới song song.... thật, BE, OOC....

Ta không nói cho các người là ta cũng không muốn viết “thịt” a

~Bất quá thực sự đạo hạnh đã đủ, thỉnh các cô nương tự chuẩn bị titanium thuốc bổ mắt!

Thời điểm Vưu Bán Tà tỉnh lại phát hiện mình đang ở trong căn phòng xa lạ. Từ bài trí cho đến thanh âm bên ngoài, hẳn phỏng đoán mình đang ở khách ***.

Tới cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Mơ hồ nhớ lại hẳn đang tranh đấu cùng Lục Vô Thi ở thành Dương Châu, là nguyên nhân ngày hôm trước hẳn bị thương đến thâm, xem ra là Lục Vô Thi sơ suất?

Không, không có khả năng, Lục Vô Thi luôn luôn cẩn thận, lại thù địch với hắn nhiều năm, tuyệt không có khả năng chỉ vì sơ suất mà khiến chính mình thua.

Vưu Bán Tà nghĩ tới đây tạm thời đình chỉ suy nghĩ, bởi vì hắn nghe có tiếng bước chân dần dần tới gần.

Lục Vô Thi mặc quần áo bố y bình thường, chỉ là mái tóc vẫn theo thói quen của đệ tử Vạn Hoa Cốc không buộc lên, trên tay bưng một chén thuốc, mặt lạnh tiến vào. Nếu không có vũ khí bên hông, nhìn qua chẳng khác gì mọi lang y khác.

“Người đã tỉnh.” Lục Vô Thi cầm chén thuốc mang tới đặt lên bàn, từ từ ngồi xuống giường, hơi cúi thấp đầu nhìn hắn.

Vưu Bán Tà vẫn chưa cảm thấy có gì lạ, Lục Vô Thi xuất hiện nằm trong dự liệu của hắn.

“Ừm, đây là gì?” Vưu Bán Tà chậm rãi nhồm dậy, nhìn thẳng Lục Vô Thi.

“Ồ khách *** trần trên, tâm mạch người bị ta đả thương cư nhiên không chết, quả nhiên mạng lớn.”

Lục Vô Thi nói xong khoe miệng hơi hơi cong lên, đúng là đang cười, tựa hồ không giết chết Vưu Bán Tà làm y cao hứng.

“Đa tạ người chữa lại cho ta chút hơi thở, người nếu dùng hết mười phần nội lực, ta hiện tại đã ở Diêm La điện.” Vưu Bán Tà cũng cười một tiếng, không cẩn thận động tới vết thương trước ngực, nhất thời nhũu mày.

Lục Vô Thi đứng lên, đưa chén thuốc cho Vưu Bán Tà: “Người nói sai rồi, không phải ta chữa người con đường sống, mà là khí lực ta kém.”

Vưu Bán Tà tiếp nhận chén thuốc một hơi uống sạch, cười nói: “Ta ngược lại đã quên, đệ tử Vạn Hoa tinh thông y thuật, người thông tuệ như vậy thì muốn thay đổi đạo học cũng không sai.”

Lục Vô Thi nhướn nhướn mày, tựa hồ đối với thừa nhận như vậy cực kì hưởng thụ.

“Người vì sao không giết ta.” Vưu Bán Tà hỏi ra nghi hoặc trong lòng mình. Hắn cùng với Lục Vô Thi mấy năm nay đánh đánh giết giết vô số lần, đều có rất nhiều lần bị thương, ngày ấy cơ hội tốt như thế tại sao y lại cứu mình, hiện tại Vưu Bán Tà nghĩ không ra.

“Lúc ở Nam Chiêu, người vì sao cứu ta?” Lục Vô Thi quay đầu, không nhìn đến Vưu Bán Tà, hỏi.

“Tại Nam Chiêu, người với ta đều là người Trung Nguyên, ta cứu người, cũng là đang cứu lấy ta.” Vưu Bán Tà nghĩ một lát mới nói.

“Chỉ như vậy?”

“Chỉ như vậy.”

Lục Vô Thi cười lạnh, xoay người nhìn chằm chằm Vưu Bán Tà, trầm giọng nói. “Người không dám nói, thì ta sẽ nói.”

Vưu Bán Tà ngơ ngác nhìn Lục Vô Thi, trong mắt hiện lên vẻ không tin nổi.

“Ta và người đã từng gặp mặt một lần, thời gian mặc dù ngắn, nhưng là nhớ hoài không thể quên. Rồi vài năm sau đó chiến tranh, tuy có tiếc nuối, nhưng kỳ phùng địch thủ, không cần nói cũng đã hiểu nhau. Không lâu trước đó, người chia tay ta ở Nam Chiêu, cứu ta khỏi nguy hiểm, ngày đó chưa nói hôm nay ta thật cảm kích. Mà này, ta là đả thương người vì khi đó là phải trả ơn cốc chủ, ta cứu người vì ta đối với người hữu tình.”

Lục Vô Thi ngữ khí rất chậm, âm thanh cũng rất nhẹ, nếu không phải bởi vì hiện tại là nửa đêm, bên ngoài an tĩnh, sợ là Vũ Bán Tà cũng không nghe rõ.

“Người...khụ..khụ...” Vũ Bán Tà bỗng nhiên ho khan kịch liệt, lại làm miệng vết thương trước ngực nứt ra, lông mày nhíu lại, trên trán toát mồ hôi lạnh.

Lục Vô Thi đợi Vũ Bán Tà bình tĩnh trở lại mới nói tiếp: “Người hà cố phải kích động, ta nói những lời này chẳng lẽ cũng không phải là trùng với suy nghĩ của người sao?”

“Trách... hô hô, không nghĩ tới người mà cũng chủ động làm rõ sự tình này trắng trợn đến thế.”

“Kể tiếp ta đây muốn làm cái gì, người lại càng không thể tưởng tượng được.” Lục Vô Thi bỗng nhiên cúi người, khe vuốt mặt Vũ Bán Tà. Vũ Bán Tà quả nhiên có chút kinh hoàng, nhưng thân thể lại không động được, chỉ có thể tùy ý Lục Vô Thi động chạm.

Biểu tình của Lục Vô Thi thật bình tĩnh, chỉ là tay vuốt từ trán hấn xuống cằm, trên đó vẫn còn râu ria, mồ mẩn lại không thoải mái. Hầu kết Vũ Bán Tà giật giật, ngón tay Lục Vô Thi lạnh lẽo tựa như khối băng làm cho hấn không nhịn được rung mình một cái. Lục Vô Thi khẽ cười: “Sợ hãi? Không bằng người van cầu ta, có lẽ ta sẽ buông tha người.”

Vừa nói, ngón tay lại trượt xuống dừng lại vị trí cổ áo. “Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu, đừng nói lúc này ta không thể cử động, mặc dù nếu có thể cử động, hà cố nào ta lại có thể bỏ chạy được.” Vũ Bán Tà nói xong, thổi dài một cái. “Theo ý người đi.” Vũ Bán Tà thanh âm vừa mới nói ra, Lục Vô Thi liền cởi áo lót hấn lộ ra khuôn ngực rộng lớn, nhưng lại được che kín bởi rất nhiều vết thương, trừ bỏ vết thương mới nhất đang rỉ máu, còn có một vết sẹo lớn từ vai trái kéo xuống đến eo.

Lục Vô Thi liền vuốt lên, khe nói: “Cái này không phải là ta làm người bị thương.” Vũ Bán Tà hô hấp có chút dồn dập, ngực nhấp nhô lên xuống: “Đây là bị thương ở đại chiến Côn Luân.” “Lần đó ta vẫn chưa tham gia, đáng tiếc.” Lục Vô Thi nói xong cúi đầu, hôn mút lên viên bi trước ngực trái của Vũ Bán Tà, nhẹ nhàng mà gặm cắn, cảm giác nó ở trong miệng mình bắt đầu se cứng lại mới ngẩng đầu thỏa mãn cười.

Vũ Bán Tà cắn chặt răng không muốn đem sự sung sướng thốt ra rên rỉ, thở dốc nói: “Người, từ đâu học được cái này, chẳng lẽ.... Người đã từng đến Hoa Lâu ngoạn chơi?” Lời này nghe qua lại có chút dấm chua. Ngón tay Lục Vô Thi nhẹ nhàng vẽ vòng tròn dưới bụng Vũ Bán Tà, đôi mắt khép hờ, làm như cực kỳ hưởng thụ, hàm hồ nói: “Đừng nói người chưa từng đến đó.”

Vũ Bán Tà bị Lục Vô Thi khiêu khích dậy lên dục hỏa, dục vọng dưới thân đứng lên, Lục Vô Thi lại chỉ dừng tại thất lưỡng hấn trên đùi, làm cho Vũ Bán Tà hận không thể xoay người đè y xuống hung hăng xỏ xuyên, nhưng hiện tại chính mình lại bị người ta chế trụ, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Trái lại hấn có chút hoài nghi có phải Lục Vô Thi muốn hành hạ mình hay không. Lục Vô Thi hình như đoán được suy nghĩ của Vũ Bán Tà, ngón tay dần dần di chuyển xuống phía dưới, cách một lớp khổ hạ bắt lấy nam căn của Vũ Bán Tà nhẹ nhàng xoa bóp, nhẹ nhàng an ủi. Vũ Bán Tà bị khoái cảm lớn xâm nhập, con người khép hờ, hô hấp dồn dập, sung sướng phát tình, Lục Vô Thi cảm giác được vật trong tay có xu thế trưởng lên cực đại, liền lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Vũ Bán Tà hô hô cười, thở hổn hển nói: “Người sợ là đúng rồi.” Lục Vô Thi trong mắt hơi híp lại, ngón tay hơi dùng lực, Vũ Bán Tà kêu thảm một tiếng, giận nói: “Người nói cái gì!” Lục Vô Thi cảm giác Vũ Bán Tà như một món đồ chơi, hừ nhẹ một tiếng: “Người hiện tại như cá trên thớt, đắc ý cái gì.” Bất quá cuối cùng lại không dám dùng lực, rất nhanh thả lỏng lực đạo, xuất ra tất cả mảnh khoái để an ủi thứ đang nằm trong tay y của Vũ Bán Tà.

Vũ Bán Tà trầm luân trong khoái cảm, hé mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt Lục Vô Thi, ánh mắt khép hờ, khe nhếch môi, miệng hấn dường như đã khô khốc, dưới bụng dục hỏa lại không ngừng tăng lên. Lục Vô Thi bỗng dừng động tác. Vũ Bán Tà khó chịu ngẩng đầu, nhìn thứ trưởng lớn giữa hai chân đang chỉ thiên, nói: “Người không phải muốn để ta như thế mãi chứ...”

Lục Vô Thi bỗng nhiên đứng dậy dạng chân bước qua bên hông Vũ Bán Tà, từ trên cao nhìn xuống nói: “Người nghĩ rằng ta sẽ buông tha người như vậy sao?”

Vũ Bán Tà cười khổ: “Người là đao, cá là ta, bất quá...”

“Bất quá cái gì?”

“Bất quá, kỳ thật người không cần phải thừa dịp ta không thể cử động, nếu như ta biết người có ý đó thì vài năm trước sớm làm cho người dục tiên dục tử...” Vưu Bán Tà cười quỷ dị, vươn tay ra nắm lấy cằm Lục Vô Thi, bỗng nhiên phát lực kéo y xuống, cũng không quan tâm tới miệng vết thương, liền hôn đến.

Lục Vô Thi bất ngờ không có phòng bị, bỗng nhào lên người Vưu Bán Tà, lại nhớ ra hẳn đang bị thương, cố hắng nghiêng thân, nháy mắt khiến cho Vưu Bán Tà cứ thế mà hôn, liếm láp, gặm cắn, âm thanh hôn môi “chặc chặc” về đêm có vẻ cực kỳ *** mịn. “Người đứng lên.”

Vưu Bán Tà buông Lục Vô Thi, liếm liếm môi nói.

Lục Vô Thi hừ nhẹ một tiếng không nói gì, đứng thẳng thân thể, cởi bỏ Bối Y trên người, động tác cực kỳ sống động. Vưu Bán Tà hốt hoảng, Lục Vô Thi trên người liền nửa trần trụi.

Vưu Bán Tà thở dài: “Không ai dạy người cởi quần áo nên chậm lại một chút hay sao, đây gọi là tình thú.”

Lục Vô Thi trừng mắt nhìn hắn, bỗng nhiên giơ tay đem tiết khố Vưu Bán Tà cởi ra, nam căn giữa đùi hắn đã thẳng tắp dựng lên, thiếu chút nữa đã đụng tới mặt Lục Vô Thi. Lục Vô Thi mặt ửng hồng, liếc mắt qua, y hôm nay có chút điên rồi, kì thực đối với chuyện nam nữ không hề thông thạo, huống hồ đây là lần đầu cùng với nam nhân Vưu Bán Tà này. Vưu Bán Tà lại không chút nào e ngại, vẫn là một bộ khí phách kiêu ngạo, nhìn thấy khuôn mặt Lục Vô Thi ửng đỏ, cảm thấy thật đắc ý, cười nói: “Ta xem người thật sự không thể, không bằng đến lượt ta đi, người cứ nằm đó hưởng thụ là được rồi.”

Lòng tự tôn của Lục Vô Thi cực cao, nghe hắn nói như thế không đặt mình vào trong mắt, lại cười lạnh một phen, đem bản thân cũng thoát trần trụi, chỉ là da mặt mỏng, hơi cúi đầu không nhìn Vưu Bán Tà. Hai người hạ thể lại cùng một chỗ, lập tức nổi lên sáng khoái khe than một tiếng, Vưu Bán Tà lằm bằm nói: “Mấy năm trước kia thực sự đều là lãng phí...”

Lục Vô Thi không muốn nghĩ nhiều, với qua y phục cởi ra lúc trước, lấy ra một chiếc bình nhỏ, hơi do dự một chút, dùng răng nanh cắn nắp bình, nhất thời một mùi thơm lạ lùng lan đến: “Đó là cái gì?” Vưu Bán Tà ngạc nhiên nói.

Lục Vô Thi không đáp cũng không nhìn hắn, chỉ là dùng ngón tay lấy ra một ít mỡ trơn, nâng cái mông lên, cắn răng đưa ngón tay đến hậu huyệt. Vưu Bán Tà nhìn đến hậu kết liền tục nhấp nhô không ngừng nước nước miếng, hận không thể lập tức đem Lục Vô Thi áp đảo dưới thân mà chà đạp, ăn tới tận xương cốt mới thôi.

Lục Vô Thi cau mày, chịu đựng cảm giác kia đem được từ từ tiến vào, có lẽ là do được hiệu quả tốt nên cơ thể cũng không có sự bài xích quá lớn. Chỉ là làm động tác *** đáng như thế thôi đã tiêu hao hết khí lực của y, lúc này lại hơi thở hỗn hển, không biết nên tiếp tục như thế nào. Vưu Bán Tà thấy thế liền tức giận, dục vọng dưới thân tựa hồ muốn trướng vỡ ra, nhịn không được nói: “Người đưa đây, để ta làm.”

Lục Vô Thi nhìn hắn, nghĩ động tác kia cực kỳ *** đáng, y thực sự là không thể tiếp tục làm lại lần nữa, tâm tức giận, tiện thể đứng dậy đỡ Vưu Bán Tà ngồi dậy, nghĩ muốn cứ như thế đi vào. Chỉ là chỗ kia của Vưu Bán Tà cực lớn, nơi đó của Lục Vô Thi không được khuếch trương, muốn vào cũng không được, Lục Vô Thi đầu đầy mồ hôi, Vưu Bán Tà không chịu nổi, trong lòng thống mạ thân thể bản thân ngăn cản.

Sau cùng Lục Vô Thi quyết định không để ý đến đau đớn, nhất quyết ngồi xuống. Chỉ là không nghĩ tới cái sự thống khổ kia so với bị chém một đao còn muốn lợi hại hơn, dù là y thần kinh có vững cũng không thể nhịn được mà rên rỉ một tiếng. “A...người. Thả lỏng...”

Vưu Bán Tà cũng chịu không nổi, bên trong thật chặt, kẹp hắn chặt đến mức phát đau, may mắn bên trong cực kỳ mềm mịn, lại có được nên cũng giảm bớt phần nào đau đớn. Hai người cũng không dám cử động, để như thế từ từ thích ứng. Lục Vô Thi nhắm mắt thở dốc, cố gắng thả lỏng thân thể, rốt cục đau đớn lúc đầu trôi qua mới cảm giác được tốt hơn một chút.

Vưu Bán Tà đã rộn rạo, chỉ là sợ Lục Vô Thi chịu không nổi nên vẫn nhẫn nại. Lục Vô Thi biết suy nghĩ của hắn, bắt đầu hơi chuyển động, Vưu Bán Tà bỗng nhiên cảm nhận rõ hơn nên bắt đầu theo nhịp chuyển động của Lục Vô Thi, so với Lục Vô Thi lại có phần dùng lực, cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Được lúc trước được Lục Vô Thi đưa vào liền phát sinh hiệu quả, bộ vị kết hợp của hai người dần chở nên trắng mịn, chất lỏng men theo nam căn của Vương Bán Tà chảy xuống, phản chiếu qua ánh nến cực kỳ *** mĩ. Vương Bán Tà nhin không được liền ra sức thúc lên theo nhịp chuyển động của Lục Vô Thi, mãnh liệt lên xuống làm hai người run lên, tính khí của Lục Vô Thi vừa nãy do đau đớn hạ xuống liền đứng lên. Vương Bán Tà dần dần cảm thấy sáng khoái hơn trước rất nhiều, ra sức động thân.

Lục Vô Thi từ chủ động biến thành bị động, thân thể theo động tác của Vương Bán Tà dần dần lên xuống, động tác xâm nhập rút ra cắm vào liền tiếp làm khoái cảm đánh tới liên tục, xương sống tê dại như có dòng điện chạy qua, tiếng thở dốc kịch liệt, tiếng rên rỉ trong căn phòng yên tĩnh lơ đang nghe qua cực kỳ rõ ràng làm cho người ta mặt đỏ. “Ừm...a.... Vương Bán Tàchậm một chút....”

Sau mấy chục lần rút ra cắm vào liền tiếp, động tác càng ngày càng kịch liệt làm cho Lục Vô Thi có chút không chịu nổi, không còn cố kỵ lễ nghĩa, rên to thành tiếng. Vương Bán Tà nghe được tên của mình từ miệng Lục Vô Thi lại càng kích động, âm thanh xì xì rút ra cắm vào không dứt bên tai. Lục Vô Thi thở dốc lại càng tăng thêm vài phần *** mị. Khoái cảm quá mức kịch liệt làm cho Lục Vô Thi có phần không chịu nổi, khóe mắt cũng bắt đầu chảy nước mắt, toàn thân hỏa nhiệt như muốn nổ tung. Dục vọng phía trước nhảy dựng, hậu huyệt càng bị kéo căng.

Nhận thấy Lục Vô Thi sắp đến cao trào, Vương Bán Tà lại dùng chiêu cũ, đem Lục Vô Thi kéo xuống hôn môi, đồng thời động tác ra vào nhanh hơn, lên xuống liên tục, thân thể Lục Vô Thi bỗng nhiên hư nhược liền bắn ra. Vương Bán Tà cũng thừa dịp hậu huyệt có rút lại, không ngừng rút ra cắm vào vài lần, cũng theo đó bắn vào bên trong.

Vương Bán Tà bị thương nặng lại dùng nhiều sức, lại thêm việc bắn tinh, trước mắt liền tối sầm ngất đi, mơ hồ cảm thấy bên tai Lục Vô Thi đang nói: “Lần trước ngươi cứu ta, lần này ta cứu ngươi, mấy ngày trước ta đã ly khai Ác Nhân Cốc, chúng ta liền không nợ nhau, bảo trọng.”

Vương Bán Tà cố sức muốn mở to mắt, nhưng lại tổn công vô ích, vẫn là hôn mê.

Ngày thứ hai Vương Bán Tà tỉnh lại khi đó bên ngoài nắng đã chiếu rực rỡ. Hắn lo lắng muốn đi tìm Lục Vô Thi, lại thật sự không thể cử động. Miệng vết thương lại bị rách, máu chảy không ngừng.

May mắn không lâu sau đó, Vương Bán Tà nghe thấy thanh âm có người đến đây.

“Lục Vô...” Nhìn thấy người tới, ánh mắt sáng rực của Vương Bán Tà liền tắt hẳn.

Bộ dáng người nọ đứng trước cửa không có gì lạ, đâu phải bộ dạng tuần tú, lạnh nhạt nhưng lại ôn hòa của Lục Vô Thi?

phiên ngoại tam hoàn

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-du-kiem-tam-chi-nhiem-vu-quan-tra>